

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

Hadislerin Dilinden

Fatıma

(ONA SELAM OLSUN)

Seyyid Murtaza Hüseyinî

Çeviri:

Muhammed TAHİR

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: **94**

Eserin Orijinal Adı:

Fazaâilu'l-Hamseti Mine's-Sihahi's-Sitte
(Özetle Hz. Fatıma -aleyha selâm- Bölümü)

Dizgi ve Mizanpaj:

Kevser Yayıncılık

Kapak Tasarım:

Faruk Atlan

Baskı:

Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)
Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

1. Baskı: Eylül 2006

2. Baskı: Mayıs 2014

ISBN 978-975-6640-75-3

Adres:

Kevser Yayınları
Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14/1
Fatih – İSTANBUL
Tel: (0212) 534 35 28 / 555 16 66
Fax: (0212) 631 36 01 / 555 22 12

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İçindekiler

Sunuş.....	7
Hiz. Fatima, İnsan Türünden Bir Huri.....	9
Hiz. Fatima'nın Doğumu	12
Ona Fatima ve Betül İsimlerinin Verilmesi.....	13
Hiz. Fatima'nın Hiz. Resulullah'a Benzerliđi ve Hiz. Peygamber'in Onu Öpmesi.....	15
Hiz. Fatima İle Babasının Arasında Olan Sevgi	17
Resulullah'ın Yolculuğa Çıktığında En Son Vedalaştığı ve Yolculuktan Döndüğünde, İlk Görüştüğü Kimse.....	20
Hiz. Fatima'nın Ev İşlerini Görmesi ve Resulullah'ın Ona Tesbihi Öğretmesi	22
Hiz. Fatima, Kadınların En Üstünü.....	25
Hiz. Fatima'nın Kerametlerinden	34
Hiz. Fatima, Siddıka ve Allah'ın Seçkin Kıldığı Bir Kadın	36
Hiz. Fatima İnsanların En Doğru Sözlüsü.....	37
Hiz. Peygamber, "Fatima'nın Çocuklarının Babası Benim." Diye Buyururdu	37
Hiz. Mehdi Hiz. Fatima'nın Soyundandır	38
Hiz. Fatima Âl-i Aba'dandır	42
Hiz. Fatima ve Mübahele Olayı	48

Fatıma, Hz. Peygamber'in Vücudunun Bir Parçası	54
Allah Teala Hz. Fatıma'nın Gazabı İçin Gazap Eder ve Onun Rızası İçin De Rızılı Olur	57
Hz. Fatıma Peygamber'in Vefatından Sonra Ehlibeyt'ten Ona Kavuşan İlk Şahıs.....	59
Babasının Musibetinde, Hz. Fatıma	60
Hz. Fatıma'nın, Esmâ Bint-İ Ümeys'i Tabut Hazırlamakla Görevlendirmesi	62
Hz. Fatıma'nın Kendi Vefatını Bildirmesi	63
Hz. Fatıma'nın Kıyamet Günü Haşrolup Sırat'tan Geçmesi	64
Hz. Fatıma'nın Soyuna Ateşin Haram Kılınması.....	65
Hz. Fatıma'nın Cennete Uğurlanışı.....	66
Cennete Girecek Olan İlk Şahıs	66
Hz. Fatıma'nın Meşhur Hutbesi	67
Kaynaklar	73

Sunuş

Allah'ın Adıyla...

Hz. Rasulullah'ın (s.a.a) "Âlemlerin kadınlarının efendisi" olarak nitelediği "Fatıma"nın hayatı bizim için örnek teşkil ediyor. Hz. Fatıma tek bir bakış açısıyla değerlendirip anlatılabilecek bir şahsiyet değildir. Dolayısıyla "Fatıma"yı anlama ve tanıma yönünde farklı pencere-lerden farklı bakış açıları sunma gayreti içerisindeyiz.

Hz. Fatıma'nın hayatını, nesilden nesile aktarılan bir kıssa olmaktan çıkarıp; hayatımıza ve davranışlarımıza yön veren, çağımıza güncellenmiş bir kılavuza dönüştürmektir amacımız.

Tüm çağlarda kadınların yükselişi "Fatıma"nın gölgesinde, izinde olmakla ve onu aşkla sevmekle mümkündür.

Değerli okuyucu, elinizdeki eser, Hz. Fatıma hakkında S. Murtaza Hüseyinî tarafından hazırlanan ve "Ehl-i Sünnet Kaynaklarında Hz. Fatıma'nın Faziletleri" adıyla daha önce yayınladığımız hadis-i şeriflerden oluşan kitabın özetidir. Hz. Fatıma'yı hadislerin dilinden öğrenelim ve tanıyalım istedik.

Gayret bizden, başarı Allah'tan...

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Hız. Fatıma, İnsan Türünden Bir Huri

1- Suyutî, "Kulunu Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir." ayetinin tefsirinde Aişe'den şöyle naklediyor:

Hız. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

Miraca götürüldüğümde beni cennete dahil ettiler ve ben cennet ağaçlarından bir ağacın yanında durdum; öyle bir ağaçtı ki o, cennette onun gibi güzel, yaprakları beyaz ve meyvesi hoş olan bir ağaç görmemiştim; onun meyvesinden alıp yedim; bu benim sulbümde nütfeye dönüştü; yeryüzüne döndüğümde Hatice'yle bir araya geldim ve o, Fatıma'ya hamile kaldı. O zamandan beri ne zaman cennet kokusunu arzulasam Fatıma'yı kokluyorum.¹

2- Hakim, Sa'd İbn Malik'ten Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

Miraca götürüldüğüm gece, Cebrail (a.s) bir cennet ayvasını bana getirdi; ben onu yedim ve Hatice, Fatıma'ya hamile oldu. Bu yüzden ben cennet kokusuna iştihak duyduğumda Fatıma'nın boynunu kokladım.²

3- Muhibbuddin Taberî, İbn Abbas'tan şöyle naklediyor:

Resulullah (s.a.v) Fatıma'yı çok öperdi. Aişe, Peygamber'e "(Neden) Sen Fatıma'yı çok öpüyorsun?" dedi. Resulullah (cevabında) şöyle buyurdu: "Miraca götürüldüğüm gece, Cebrail beni cennete götürdü ve bütün meyvelerinden bana ikram etti. Bu meyveler benim sulbümde nutfeye dönüştü ve Hatice, Fatıma'ya hamile oldu. Ben o meyveleri arzu ettiğimde Fatıma'yı öpüyorum, onun kokusu bana cennette yediğim meyveleri hatırlatıyor."³

4- Muhibbuddin Taberî, Peygamber'den (s.a.v) şöyle naklediyor:

Cebrail cennetten bir elma getirdi, ben onu yedim ve Hatice ile bir araya geldim. O, Fatıma'ya hamile oldu. Bir müddet sonra Hatice, "Benim hamlim çok hafiftir ve sen yanımdan ayrıldığında, karnımdaki bebek benimle konuşuyor..." dedi.⁴

5- Hatib-i Bağdadî, Aişe'den şöyle naklediyor:

Ben, Resulullah'a (s.a.v): "Neden Fatıma geldiğinde onu öpüyorsun...?" dedim. Resulullah: "Ey Aişe, ben miraca götürüldüğüm gece, Cebrâil beni cennete götürdü ve orada bana bir elma verdi; ben onu yedim; o, benim sulbümde nutfeye dönüştü. Yeryüzüne indiğimde Hatice'yle bir araya geldim. İşte Fatıma o nutfeden dünyaya geldi. O, insan şeklinde olan bir hurî (cennet hanımı)dir. Cenneti arzu ettiğim vakit, onu öpüyorum."⁵

6- Yine Hatib-i Bağdadî kendi senediyle İbn Abbas'tan Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu naklediyor:

Kızım Fatıma, Hz. Adem soyundan bir hurîdir; ne hayız olur ve ne de nifas. Onun, Fatıma (kesilmiş, ayrılmış) diye adlandırılması, Allah'ın onu ve

dostlarını ateşten (cehennemden) kestiği, ayırdığı içindir.⁶

7- Muhibbuddin Taberî, İmam Hasan'ın (a.s) doğumu hususunda, Hz. Fatıma'ya hizmet eden Esmâ'dan şöyle naklediyor:

Ben Resulullah'a (s.a.v): (Bu doğumda) Fatıma'dan nifas ve hayız kanı geldiğini görmedim, dedim. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: "Sen bilmiyor musun, benim kızım (Fatıma) tertemizdir. O (asla) hayız ve doğum kanı görmez."⁷

Hz. Fatıma'nın Doğumu

8- Muhibbuddin Taberî, Hz. Resulullah'tan (s.a.v) şöyle naklediyor:

Cebrail, bana cennetten bir elma getirdi; ben onu yedim ve Hatice'yle bir araya geldim. O, Fatıma'ya hamile kaldı. Hatice: "Benim kolay bir hamlim var. Sen benim yanımdan ayrıldığında (ve ben yalnız kaldığımda) karnımdaki çocuk benimle konuşuyor." diyordu. Hatice, doğum vakti geldiğinde Kureyş hanımlarına haber gönderdi. Ama onlar kabul etmeyip: "Muhammed'in hanımı olduğun için senin yanına gelmeyiz." dediler.

Bu esnada aniden, güzellik ve nurları vasfedilemeyecek derecede olan dört hanım Hatice'nin huzuruna geldi; onlardan biri: "Ben senin annen Havva'yım.", diğeri "Ben Mezahim kızı Asiye'yim.", öbürü ise "Ben Musa'nın bacısı Gülsüm'üm." dördüncüsü de: "Ben İmran'ın kızı ve İsa'nın annesi Meryem'im." dedi ve sözlerine şunu eklediler: "Kadınların yapması gereken işi üstlenmek ve sana yardım etmek için geldik."

Hatice diyor ki: "Böylece Fatıma dünyaya geldi ve secde hâlinde yere düştü; ama parmağını göğze doğru kaldırmıştı."⁸

Ona Fatıma ve Betül İsimlerinin Verilmesi

9- Muhibbuddin Taberî, Hz. Ali'den (r.a) şöyle nakle-
diyor:

Resulullah (s.a.v) Fatıma'ya şöyle buyurdu:

"Ey Fatıma, neden *Fatıma* (kesilmiş, ayrılmış) di-
ye isimlendirildiğini biliyor musun?" Ben, (Ali):
"Neden Fatıma diye isimlendirilmiş ya Resulallah?"
diye sordum. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:
"Çünkü Allah (azze ve celle) kıyamette onu ve
onun soyundan gelenleri cehennem ateşinden kes-
miş, ayırmıştır.

Muhibbuddin Taberî, İmam Ali Rıza'nın (a.s) kendi
Müsned'inde bu hadisi şu ibareyle naklettiğini yazıyor:

Hakikaten Allah (azze ve celle) kızım Fatıma'yı
ve onun evlatlarını ve onları sevenleri ateşten kes-
miş, ayırmıştır. Bunun için; "Fatıma" (kesilmiş, ay-
rılmış) diye isimlendirilmiştir.⁹

10- İbn Esir, *en-Nihaye* adlı kitabında şöyle yazıyor:

Fatıma, "Betül" (ayrılan, kesilen) diye adlandı-
rılmıştır. Çünkü o, kendi zamanının kadınlarından
fazilet, din ve soyluluk bakımından ayrılmış (ve
seçkinlik kazanmış)tır.

Bazıları da dünyadan kopup Allah'a yöneldiği
için bu adı aldığını söylemişlerdir.

Ubeydetü'l-Harevî de *Garibeyn* adlı kitabında şöyle yazıyor:

Fatıma'nın "Betûl" diye isimlendirilmesi, onun eşsiz olduğu içindir.¹⁰

11- İbn Abdülbirr, İmam Cafer Sadık'tan (a.s) şöyle naklediyor:

Resulullah'ın (s.a.v) kızı Fatıma'nın künyesi, "Ümmü Ebiha" idi.¹¹

Hz. Fatıma'nın Hz. Resulullah'a (s.a.v) Benzerliđi ve Hz. Peygamber'in Onu Öpmesi

12- Tirmizî, kendi senediyle Resulullah'ın zevcesi Aişe'den şöyle nakletmiştir:

Ben, Resulullah'ın (s.a.v) kızı Fatıma kadar; oturup kalkmasında, davranış, tutum ve vakarında Resulullah'a (s.a.v) benzeyen birisini görmedim.

Ve yine şöyle demiştir:

Fatıma, Peygamber'in (s.a.v) yanına geldiğinde, Peygamber yerinden kalkıp ona doğru gider ve onu öpüp kendi yerinde oturturdu. Peygamber (s.a.v) de onun yanına geldiğinde, Fatıma yerinden kalkar, onu öper ve oturduğu yere oturturdu.¹²

13- Hakim, Aişe'den şöyle naklediyor:

Ben, Fatıma kadar konuşması Resulullah'a (s.a.v) benzeyen birisini görmedim. Fatıma, Resulullah'ın bulunduğu yere geldiğinde, Peygamber ona hoş geldin der, (sonra) yerinden kalkıp Fatıma'ya doğru gider; elinden tutup öper ve kendi yerinde oturturdu.¹³

Hakim ayrıca sözlerine şunu da eklemiştir "Bu hadis, Buhârî ve Müslim'in, sahih hadis için zikrettikleri şartları taşımaktadır."

Bu hadisi, Buhârî¹⁴ ve Ebu Amr¹⁵ da rivayet etmiştir.

14- Ahmed İbn Hanbel, Enes İbn Malik'in şöyle dediğini nakletmiş:

Hiç kimse Hasan İbn Ali ve Fatıma kadar, Resulullah'a (s.a.v) benzemiyordu.¹⁶

15- Muttakî, Aişe'den şöyle nakleder:

Hız. Peygamber (s.a.v) Fatıma'nın saçından çok öperdi.¹⁷

16- İbn Esir, İbn Abbas'tan şöyle nakleder:

Hız. Peygamber (s.a.v) seferden döndüğünde, Fatıma'yı (ona selâm olsun) öperdi.¹⁸

17- Muhibbuddin Taberî, Aişe'den şöyle naklediyor:

Hız. Resulullah (s.a.v), bir gün Fatıma'nın boğazının altındaki çukurdan öptü.

Muhibbuddin Taberî, bu hadisi Harbî'nin de naklettiğini ve Molla'nın da kendi *Sire*'sinde tahriç ettiğini kaydetmiştir. Sonuncu nakilde şu ek de yer almıştır:

Ben Resulullah'a (s.a.v); "Şimdiye kadar yapmadığın bir işi yaptın." dedim. O şöyle buyurdu: "Ey Aişe, ben cenneti arzu ettiğimde Fatıma'nın boğazının altındaki çukurdan öperim."¹⁹

Hz. Fatıma İle Babasının Arasında Olan Sevgi ve Muhabbet

18- Müslim, İbn Mes'ud'dan şöyle naklediyor:

Resulullah (s.a.v) Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu, Ebu Cehil ve dostları da bir kenarda oturmuşlardı. Bir gün önce de orada dışı bir deve kesilmişti. Ebu Cehil, "Sizlerden hanginiz kalkıp bu devenin işkembesini alıp Muhammed'in (s.a.v) üzerine atabilir?" dedi. Onların içerisinde en şaki (kötü) olan kalkıp onu aldı ve secdeye gittiğinde Resulullah'ın (s.a.v) üzerine attı. Onlar, birbirlerine bakıp gülüşmeye başladılar. Ben de durup bakıyordum. Eğer gücüm olsaydı, onu Resulullah'ın (s.a.v) üzerinden alırdım.

Peygamber (s.a.v) öylece secde hâlinde durmuş, başını kaldırmıyordu. Bir kişi gidip Fatıma'ya haber verdi. O, küçücük bir kız idi. Hz. Fatıma gelip onu bir kenara attı ve sonra adamlara yönelerek onları ayıplamaya ve kınamaya başladı.

Peygamber (s.a.v) namazını bitirince, sesini yükselterek onlara bedduâ etmeye başladı. Peygamber dua ettiğinde veya Allah'tan bir şey istediğinde dua ve hacetini üç defa tekrarları. Şöyle beddua etti: "Allah'ım! Sen Kureyş'i cezalandır!" Bu sözü üç defa tekrarladı. Onlar, Peygamber'in sesini işitince

gülmeleri kesildi ve kalplerine korku düştü. Sonra Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Allah'ım, Hişam oğlu Ebu Cehil'i, Rabia oğlu Utbe'yi, Rabia oğlu Şeybe'yi ve Utbe oğlu Velid'i, Halef oğlu Ümeyye'yi ve Ebu Muayt oğlu Ukbe'yi sen cezalandır!" Başka bir isim de söyledi, ama ben unutmuşum.²⁰

İbn Mes'ud diyor ki:

Andolsun Muhammed'i (s.a.v) hak peygamber olarak gönderene ki, Bedir Savaşı'nda, ismi söylenenlerin hepsinin öldürülüp cenazelerinin kuyuya atıldığına şahit oldum.

Bu hadisi, Buhârî de kendi *Sahih*'inde²¹ nakletmiştir.

19- *Sahih-i Müslim*'de, Ebu Hâzım'ın şöyle dediği nakledilmiştir:

Sehl İbn Sa'd, Resulullah'ın (s.a.v) Uhud Savaşı'nda aldığı yara hakkında sorulan bir soruya şöyle cevap verdi:

Resulullah'ın (s.a.v) yüzü yaralanmış, azı dişi kırılmış ve başındaki miğferi ezilmişti. Resulullah'ın kızı Fatıma onun yüzündeki kanı yıkıyor ve Ali İbn Ebu Talib de (a.s) kalkarıyla su döküyordu. Fatıma, suyun kanı daha da artırdığını görünce bir hasır parçasını yaktı ve külünü alıp yaranın üzerine sürdü, böylece kan kesildi.²²

Buhârî de bu hadisi *Sahih*'inde nakletmiştir.²³

20- Ebu Nuaym, Ebu Sa'leb el-Haşenî'den şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (s.a.v) sürekli yolculuktan döndüğünde mescitte iki rekât namaz kılmayı severdi. Mescitten çıktıktan sonra, hanımlarının yanına gitmeden önce mutlaka Hz. Fatıma'yı görmeye giderdi.

Hız. Resulullah, (s.a.v) yine savaşlardan birinden dönmüştü, mescide gidip iki rekât namaz kıldı; sonra da Hız. Fatıma'yı görmeye gitti. Fatıma, Resulullah'ı (s.a.v) karşılayarak yüzünü ve gözlerini öpmeye ve ağlamaya başladı. Resulullah (s.a.v) "Seni ağlatan nedir?" diye sordu. Fatıma, (a.s) "Senin renginin sarardığını görüyorum (bu yüzden ağlıyorum)." dedi.

Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu: "Ey Fatıma, Allah (azze ve celle) babanı öyle (önemli) bir iş için göndermiştir ki; Allah, o iş sebebiyle yeryüzünde kurulu her bir çadıra ve kulübeye izzet veya zillet sokar. Bu işin kapsayışı gecenin her tarafı kapsaması gibidir."²⁴

21- Muhibbuddin Taberî, Hız. Ali'den şöyle naklediyor:

Biz Resulullah (s.a.v) ile Hendek çukurlarındaydık ki, Fatıma, Resulullah'a bir parça ekmeğ getirdi ve ekmeği ona uzattı. Resulullah (s.a.v) "Nedir bu?" diye sorduğunda Fatıma: "Çocuklarım için pişirdiğim ekmeğin bir parçasını sana getirdim." dedi. Resulullah (s.a.v) (onu yiyerek) şöyle buyurdu: "Kızım, bu ekmeğ üç günden sonra babanın yediği ilk yiyecektir."²⁵

22- İbn Sa'd, İbn Abbas'tan şöyle naklediyor:

Hız. Peygamber'in (s.a.v) kızı Rükayye öldüğünde Resulullah şöyle buyurdu:

"Osman b. Maz'un'a katıl." Bunun üzerine kadınlar Rukayye'ye ağladılar...

İbn Abbas daha sonra şöyle diyor:

Fatıma mezarın yanı başında Hız. Peygamber'in kenarında oturmuş ağlıyordu. Resulullah, elbiseyle onun göz yaşlarını siliyordu.²⁶

Resulullah'ın (s.a.v) Yolculuğa Çıktığında En Son Vedalaştığı ve Yolculuktan Döndüğünde, İlk Görüştüğü Kimse

23- Ebu Davud, kendi *Sünen*'inde, Resulullah'ın (s.a.v) hizmetkârı Sevban'dan, şöyle naklediyor:

Resulullah (s.a.v) yolculuğa çıktığında, ailesinden en son görüştüğü kimse Fatıma idi ve yolculuktan döndüğünde ilk uğradığı kimse Fatıma idi...²⁷

Bu hadisi Ahmed İbn Hanbel²⁸ ve Beyhakî de²⁹ nakletmiştir. Ayrıca Hakim de farklı senetle nakletmiş, ancak hadisin sonunda şu cümlelere yer vermiştir:

Resulullah (s.a.v) ona: "Babam ve annem sana feda olsun!" derdi. ³⁰

24- Hakim, Ebu Sa'lebe'den naklediyor ki:

Hz. Resulullah (s.a.v) savaştan veya yolculuktan döndüğünde, mescide gider ve orada iki rekât namaz kılar; sonra Fatıma'yı görmeye gider ve daha sonra hanımlarının yanına gelirdi. ³¹

25- İbn Hacer, *es-Savaiku'l-Muhrika*'da, Ahmed (İbn Hanbel)'in ve diğerlerinin şu hadisi zikrettiklerini kaydetmiştir (İbn Hacer hadisi özetleyerek nakletmiştir):

Resulullah (s.a.v) yolculuktan döndüğünde, Hz. Fatıma'yı görmeye gider ve uzun süre onun yanında kalırdı. Bir defasında Hz. Fatıma iki gümüş bile-

zik, bir kolye, bir küpe takmış ve kapısına da perde asmıştı. Resulullah (s.a.v) her zamanki gibi onu görmeye geldi; ama yanından ayrıldığında rahatsız olduğu yüzünden belli oluyordu. Gelip min-berin üzerinde oturdu.

Fatıma (s.a), süslendiği ve zinet eşyaları taktığından dolayı Resulullah'ın (s.a.v) rahatsız olduğunu anladı. Bu yüzden onları çıkarıp Allah yolunda harcaması için Resulullah'a gönderdi. Resulullah (s.a.v) buyurdu ki:

Babası feda olsun ona; (yapması gerekeni) yaptı.

Bu sözü üç defa tekrarladı ve buyurdu ki:

"Dünya Muhammed ve Âl-i Muhammed'e ya-
kışmaz. Eğer dünyanın Allah yanında bir sivrisine-
ğin kanadı kadar değeri olsaydı, hiçbir kâfire on-
dan bir yudum su bile içirmezdi."

Sonra kalkıp Fatıma'nın yanına gitti.

İbn Hacer demiştir ki: Ahmed İbn Hanbel kitabında
şunu da eklemiştir:

Peygamber (s.a.v) Sevban'a, o zinet eşyalarını
ashabından birilerine vermesini ve Fatıma'ya Ye-
men kumaşından bir gerdanlık ve fil dişinden ya-
pılmış iki bilezik almasını emretti ve buyurdu ki:

"Bunlar benim Ehlibeyt'imdir ve ben bunların
güzel dünya nimetlerinin hepsinden istifade etme-
lerini istemiyorum."³²

Hz. Fatıma'nın Ev İşlerini Görmesi ve Resulullah'ın (s.a.v) Ona Tesbihi Öğretmesi

26- Buhârî, Hz. Ali'den (a.s) naklediyor ki:

Fatıma el değirmenini çevirmekten dolayı rahatsız olmuştu. (O sıralarda) Resulullah'ın (s.a.v) yanına bir cariye getirmişlerdi. Hz. Fatıma, Resulullah'ı görmek için evinden çıktı, ama onu bulamadı. Aişe'yi görünce durumu ona anlattı. Resulullah (s.a.v) geldiğinde Aişe, Fatıma'nın geldiğini ona haber verdi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.v) bizzim yanımıza geldi... ve şöyle buyurdu:

"İstedığınızden daha hayırlı olan bir şeyi size öğretmemi istemez misiniz? Yatarken 34 defa tekbir getirin (Allah-u Ekber deyin), 33 defa Subhanelah ve 33 defa da Elhamdulillah söyleyin! Bu sizler için cariyeden daha iyidir."³³

Buhârî, bu hadisi *Sahih*'inin diğer bir babında da nakletmiştir.³⁴ Yine bu hadisi, Müslim ve Ebu Davud da kendi *Sahih*'lerinde nakletmişlerdir.³⁵

27- Ebu Davud, Ebu'l-Verd İbn Semame'den nakletmiştir ki, Hz. Ali (a.s) İbn A'bed'e şöyle buyurdu:

Acaba kendim ve Resulullah'ın kızı Fatıma ile ilgili sana bir şey anlatayım mı?" Sonra şöyle buyurdu: "Resulullah'ın (s.a.v) en çok sevdiği şahıs Fatıma idi. O benim evimde iken el değirmenini

çevirmekten elleri nasır bağlamıştı. Tulum ile su taşımaktan boynunda iz kalmıştı. Evi sürekli süpürdüğünden elbiseleri tozlanıyor ve ocağın ateşini yakmaktan elbisesi siyahlaşıyordu. O bu işler neticesinde rahatsız olmuştu. (Bu sıralarda) Resulullah'ın (s.a.v) yanına bir köle getirdiklerini duyduk. Fatıma'ya: "Babanın yanına gidip sana bir hizmetçi vermesini istemez misin?" (Fatıma bu iş için Peygamber'in bulunduğu yere) gitti, ama Resulullah (s.a.v) konuşuyordu; utanıp (sözünü söylemeden) geri döndü.

Ertesi gün biz yatakta iken Resulullah (s.a.v), yanımıza geldi ve Fatıma'nın başı ucunda oturdu. Fatıma babasından utanarak başını yorganın altına soktu. Sonra Peygamber (s.a.v) buyurdu ki:

"Âl-i Muhammed'in, dünkü isteği ne idi?" Fatıma susup bir şey söylemedi.

Ben dedim ki: "Andolsun Allah'a ben sana söyleyeceğim, ey Allah'ın Resülü! Bu (kızınız), benim evimde el değirmeni çevirmekten eli nasır bağlamıştır; tulum ile su taşımaktan boynunda iz kalmıştır; evi süpürmesi elbiselerini tozlandırmıştır; ocak yakması yüzünden elbiseleri siyah olmuştur; biz senin yanına bir köle veya hizmetçi getirdiklerini öğrendik (bu yüzden) ben ona: "Babandan sana bir hizmetçi vermesini iste." dedim."

Sonra Ebu Davud Hz. Resulullah'ın (s.a.v), Hakem'in hadisinde yer aldığı şekilde ona cevap verdiğini söylemiştir.³⁶

28- Ahmed İbn Hanbel, Enes İbn Malik'ten şöyle rivayet etmiştir:

Bilal, bir gün sabah namazına geç geldi. Resulullah (s.a.v) ona: "Neden geç kaldın?" diye sordu. O

şöyle dedi: Fatıma'nın yanından geçiyordum, onun (el değirmeni ile) buğday öğütmekle meşgul olduğunu ve çocuğunun ağladığını gördüm; ona dedim ki: "Eğer istersen ben el değirmenini çevireyim, sen çocuğu susturmaya bak; veya istersen, ben çocuğu susturayım, sen değirmeni çevir."

Hız. Fatıma: "Ben çocuğuma senden daha şefkatliyim..." dedi. Bu yüzden, geç kaldım." Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu: "Sen ona merhamet etmişsin, Allah da sana merhamet etsin".³⁷

29- Muttaki, Cabir'den şöyle rivayet etmiştir:³⁸

Resulullah (s.a.v) Fatıma'nın deve tüyünden bir abâyâ bürünüp buğday öğüttüğünü gördü. Resulullah (s.a.v) bu durumu görünce ağlamaya başladı ve şöyle buyurdu:

"Ey Fatıma, dünyanın acılarına sabret ki, yarın ahiretin bol nimetlerine kavuşasın." (Bunun üzerine) şu ayet nazil oldu:

Ve elbette yakında Rabbin, öyle şeyler verecek ki sana, sonunda râzı olacaksın.³⁹

Hz. Fatıma, Kadınların En Üstünü

30- Buharî, Aişe'den şöyle rivayet etmiştir:

Fatıma, Peygamber'in (s.a.v) yürüyüşüne benzer yürüyüşüyle geldi; Peygamber (s.a.v) (onu görünce) dedi ki: "Hoş geldin, kızım Fatıma." Sonra Fatıma'yı kendi sağ veya sol yanında oturttu ve ona bir şey fısıldadı. Fatıma ağlamaya başladı. Ben: "Neden ağlıyorsun?" diye sordum. Sonra (Resulullah yine) ona bir şey fısıldadı. (Bu defa) Fatıma güldü.

Ben: "Bu güne kadar böylesine üzüntüyle iç içe olan bir sevinç görmemiştim!" dedim ve Resulullah'ın ne söylediğini sordum.

Fatıma: "Ben Resulullah'ın (s.a.v) sırrını açıklayacak değilim." diye cevap verdi.

Resulullah (s.a.v) vefat ettikten sonra (tekrar aynı soruyu) sordum. O şöyle cevap verdi: Resulullah gizlice bana buyurdu ki:

"Cebrâil yılda sadece bir defa Kur'ân'ı bana sunuyordu. Ama bu yıl iki defa sundu. Ben bu olay için ecelimin yetiştiğinden başka bir sebep görmüyorum. Ve sen Ehlibeyt'in arasında bana kavuşacak ilk şahıssın." (Bunları duyunca ağladım.)

Sonra buyurdu ki:

"Acaba cennet hanımlarının seyyidesi (en üstünü) veya müminlerin hanımlarının seyyidesi olmak seni hoşnut etmez mi?" Bunu duyunca da güldüm.⁴⁰

Ahmed İbn Hanbel kendi *Müsned*'inde bu hadisi zikretmiştir.⁴¹ Ancak "*cennet hanımlarının seyyidesi (en üstünü)*" yerine "*bu ümmetin hanımlarının veya müminlerin hanımlarının seyyidesi*" tabirini rivayet etmiştir.

İbn Sa'd da bu hadisi *Tabakat* adlı eserinde zikretmiş ve yukarıdaki tabiri "*bu ümmetin hanımlarının veya her iki âlemin (dünya ve ahiretin) hanımlarının seyyidesi (en üstünü)*" olarak rivayet etmiştir.⁴²

31- Buharî Aişe'den nakletmiştir ki:

Biz Peygamber'in (s.a.v) hanımları, topluca Peygamber'in (s.a.v) yanında bulunuyorduk. Fatıma tıpkı Resulullah (s.a.v) gibi yürüyerek geldi. (Resulullah) onu görünce "Hoş geldin kızım." dedi; sonra onu sağ veya sol yanına oturttu ve ona bir şey fısıldadı; Fatıma şiddetle ağlamaya başladı. Resulullah, Fatıma'nın üzüntüsünü görünce ona tekrar gizlice bir şey söyledi. Bu defa Fatıma güldü.

Ben Fatıma'ya dedim ki: "Ben Peygamber'in hanımlarıdanım. Resulullah (s.a.v) hiçbirimize söylemediği sırrını sana açtı; sen ise (sevineceğine) ağladın."

Resulullah (s.a.v) oradan kalkıp gidince ben, Peygamber'in onun kulağına ne söylediğini sordum. Fatıma: "Ben Resulullah'ın sırrını açıklayacak değilim." dedi. Resulullah vefat ettikten sonra Fatıma'dan Allah aşkına o sözü bana söylemesini rica ettim.

Fatıma: "Şimdi söylerim." dedi ve şöyle devam etti: "Birinci defa kulağıma, Cebrail'in her yıl bir defa ama bu yıl iki defa Kur'ân'ı kendisine sunduğunu ve bunun da ancak ecelinin yakınlığı için olacağına inandığını söyledi ve dedi ki: "Allah'tan

kork ve sabırlı ol, ben senin için iyi bir selefim." Bunun üzerine gördüğün gibi ağladım. Üzüntümü görünce ikinci defa kulağıma şu cümleyi söyledi:

"Ey Fatıma, acaba müminlerin hanımlarının veya bu ümmetin hanımlarının seyyidesi (en üstünü) olmaktan dolayı sevinmez misin?"⁴³

Bu hadisi Müslim, *Sahih*'inde, Fatıma'nın faziletleri babında rivayet etmiştir. Müslim'in rivayetinin sonunda "*Ailemin içerisinde bana en çabuk kavuşacak olan sensin.*" cümlesi de bulunmaktadır.⁴⁴

32- Tirmizî, Huzeyfe'den şöyle rivayet etmiştir:

Annem, benden: "Son görüşmen ne zaman oldu?" diye sordu. Ben: "Falanca günden şimdiye kadar (kendisini ziyaret etmemişim)." dedim. Maksadı Peygamber (s.a.v) ile görüşmemdi. Bu yüzden bana kızdı.

Bunun üzerine ben: "Ben akşam Resulullah'ın (s.a.v) yanına gidip akşam namazını onunla kılayım ve ondan bizim için mağfiret dilemesini isteyeyim." dedim. Gidip akşam namazını Peygamber (s.a.v) ile kıldım; Resulullah yatsı namazına dek namazla meşgul oldu. Yatsıdan sonra da yine nafile namazı kıldı. Ben de Peygamber'e (s.a.v) bakarak namazla meşgul oldum. O benim sesimi duyunca: "Kimsin, Huzeyfe misin?" dedi. "Evet" dedim. Buyurdu ki: "İsteğin nedir? Allah seni ve anneni bağışlasın." Sonra sözlerine şöyle devam etti:

"Bu (gördüğüm) melek, bu geceden önce yeryüzüne asla inmemiş olan bir melektir. O, Rabbinin selâmını bana ulaştırmak ve Fatıma'nın cennet hanımlarının en üstünü, Hasan ve Hüseyin'in cennet gençlerinin efendileri olduğunu müjdelemek için gelmiştir."⁴⁵

33- Hakim, Aişe'den şöyle naklediyor:

Resulullah, (s.a.v) vefatıyla sonuçlanan hastalığında buyurdu ki:

Ey Fatıma! Acaba âlemlerin kadınlarının en üstünü, bu ümmetin hanımlarının büyüğü ve müminlerin hanımlarının büyüğü olman seni hoşnut etmez mi?⁴⁶

34- Ebu Nuaym, İmran b. Hasin'den şöyle naklediyor:

Resulullah (s.a.v) buyurdu ki: "Fatıma rahatsızdır onun ziyaretine gelmiyor musunuz?" "Gidelim." dedim. Hareket edip Hz. Fatıma'nın (evinin) kapısına ulaştık; Resulullah selâm verdi ve: "Yanımdaki ile birlikte içeri girebilir miyiz?" diyerek izin istedi.

Fatıma "Evet, ama yanınızda olan kimdir? Allah'a yemin ederim ki abâdan başka bir şey üzerinde yoktur." Resulullah (s.a.v), o abâyla kendini böyle-şöyle ört diyerek onunla kendisini nasıl örteceğini tarif etti. Sonra Fatıma "Allah'a yemin ederim ki, baş örtüm de yoktur." dedi.

Resulullah (s.a.v) üzerinde bulunan bir parçayı verdi ve buyurdu: "Bununla başını ört." Sonra Fatıma eve girmemize izin verdi ve biz içeri girdik. Resulullah (s.a.v) "Durumun nasıldır?" diye sorunca, Fatıma: "Bedenim rahatsızdır; üstelik yiyecek bir şey de yoktur." dedi.

Resulullah buyurdu ki: "Acaba âlemlerin kadınlarının en üstünü olmak seni hoşnut etmez mi?"

Fatıma: "Peki İmran kızı Meryem nasıl?" diye sordu.

Resulullah: "O kendi zamanının hanımlarının büyüğü ve sen de kendi döneminin kadınlarının en

üstünüsün; bil ki andolsun Allah'a seni dünya ve ahirette efendi (ulu) olan birisiyle evlendirmişim."⁴⁷

Bu hadisi Tahavi de nakletmiştir. O bu hadisin sonunda şu cümlenin de yer aldığını kaydetmiştir:

Ona (Hz. Ali'ye) münafıktan başkası düşman olmaz.⁴⁸

35- Ebu Nuaym, Cabir İbn Semure'den naklen şöyle zikretmiştir:

Resulullah (s.a.v) gelip bizim yanımızda oturdu ve şöyle buyurdu: "Fatıma hastadır." Orada bulunanlar: "Ziyaretine gidelim." dediler. Kalkıp Fatıma'nın evine doğru hareket ettiler. Fatıma'nın evinin kapısı açıldı. Peygamber, yüksek sesle "Kendini iyice ört, bir grup ziyaretine gelmiştir." buyurdu. Fatıma: "Ey Resulullah, üzerimde abâdan başka bir örtü yoktur." dedi. Bunun üzerine Resulullah abasını çıkarıp kapının arkasından Fatıma'ya doğru uzattı ve: "Bununla başını ört." dedi. Sonra Resulullah içeri girdi ve onun arkasından da diğerleri girdiler. Biraz oturduktan sonra kalkıp gittiler; sonra ziyarete gelen adamlar: "Allah'a andolsun, Peygamber'imizin kızınının bu durumu (bu kadar fakir olması) hayret verici!" dediler.

Resulullah (s.a.v) (bunu duyunca) şöyle buyurdu: "O kıyamet günü bütün hanımlardan daha üstün makama sahiptir."⁴⁹

36- Nesaî, Ebu Hüreyre'den şöyle nakletmiştir:

(Yazın) uzun günlerinden birinde Resulullah (s.a.v) bizim yanımıza geç geldi. Akşam bizlerden biri: "Ya Resulullah, bu gün seni görmeyişimiz bize ağır geldi." dedi. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Şimdiye kadar beni ziyaret etmemiş olan bir melek Allah'tan izin alıp (bugün) benim yanıma geldi. O bana kızım Fatıma'nın ümmetimin kadınlarının en üstünü ve Hasan ile Hüseyin'in cennet gençlerinin efendileri olduklarını müjdeledi."⁵⁰

37- Muttaki, Aişe'den şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah (s.a.v) vefatıyla sonuçlanan hastalığı (ölüm hastalığı) sırasında: "Kızım Fatıma, yanıma gel." diye buyurdu... Resulullah bir süre onunla gizlice konuştu. Fatıma ondan ayrıldığında ağlıyordu; ben de orada idim.

Sonra tekrar Resulullah (s.a.v) Fatıma'ya: "Yanıma gel." dedi. Fatıma da onun yanına yaklaştı ve Resulullah tekrar ona gizlice bir şey söyledi. Bu defa Fatıma ayrıldığında gülüyordu.

(Aişe diyor ki:) Ben ona "Ey Allah'ın Resülü'nün kızı, baban sana gizli ne söyledi?" diye sordum. Fatıma: "Resulullah'ın bana gizlice söylediği sırrını o hayatta iken sana açacağımı mı zannettin!" dedi. Bu durum, yani Resulullah'ın sırrını Aişe'den gizlemesi Aişe'ye çok ağır geldi.

Resulullah (s.a.v) vefat ettiğinde Aişe: "Muvzuyu bana bildirir misin?" diyerek Fatıma'dan Resulullah'ın ona gizlice buyurduğu sözü sordu.

Fatıma: "Şimdi olur." diyerek şöyle devam etti: Peygamber ilk önce buyurdu ki: "Cebrail her yıl Kur'ân'ı bana bir defa sunuyordu. Ama bu yıl iki defa sundu ve bana bildirdi ki her peygamber ancak bir önceki peygamberin ömrünün yarısı kadar yaşar. Hz. İsa (a.s) yüz yirmi yıl yaşamıştır ve ben altmış yaşımı geçtiğimi biliyorum."

Resulullah bunları söyleyince ben ağladım. Yine buyurdu ki: "Kızım, müminlerin kadınlarından hiçbirinin musibeti seninki gibi büyük olmayacaktır; bu yüzden senin sabrın hiçbir kimseden az olmamalıdır."

İkinci defa ise bana gizlice Ehlibeyt'ten ona kavuşacak ilk şahsın ben olduğumu bildirdi ve buyurdu ki: "Sen cennet hanımlarının en üstünüsün."⁵¹

38- Hakim, Aişe'den, Resulullah'ın (s.a.v), kızı Fatıma'ya şöyle dediğini nakletmiştir:

Sana müjde veriyorum ki ben, Resulullah'tan (s.a.v) şöyle duydum: "Cennet hanımlarının üstünleri şu dört hanımdır: İmran kızı Meryem, Resulullah'ın (s.a.v) kızı Fatıma, Huveylid kızı Hatice ve Asiye."⁵²

39- Muttaki, Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivayet etmiştir:

Peygamber (s.a.v) Fatıma'ya şöyle buyurdu:

Ey Fatıma, herkesten önce İslâm'ı kabul eden ve bütün Müslümanların en bilgini olan birisiyle evlendirmem seni hoşnut etmez. mi? Gerçekten sen benim ümmetimin kadınlarının en üstünüsün, nasıl ki Meryem kendi kavminde üstünlük kazandı. Ey Fatıma, Allah yeryüzü halkına nazar eyledi ve onlardan iki kişiyi seçti. Bunlardan birinin senin baban ve diğerinin de senin kocan olmasına sevinmiyor musun?⁵³

40- Muhibbuddin Taberî, İbn Abbas'tan Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

Dört kadın kendi dönemlerinin hanımlarının en üstünleridir. İmran kızı Meryem, Mezahim kızı

Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.v) kızı Fatıma. Ve onların en bilgisi Fatıma'dır.⁵⁴

41- Hakim, İbn Abbas'tan naklediyor ki:

Resulullah (s.a.v) bir defasında dört çizgi çizerek (ashabından): "Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Ashab: "Allah ve Resülü daha iyi bilir." diye cevap verdiler. Hz. Peygamber (s.a.v) buyurdu ki:

"Cennet kadınlarının en faziletleri olan Huveylid kızı Hatice, Muhammed (s.a.v) kızı Fatıma, İmrân kızı Meryem ve Mezahim kızı Asiye'dirler..."⁵⁵

42- Muttaki, Resulullah'tan (s.a.v) şöyle rivayet eder:

Sizin erkekleriniz arasında en üstün olan, Ali; gençleriniz arasında en üstün olan, Hasan ile Hüseyin ve kadınlarınız arasında en üstün olan Fatıma'dır.⁵⁶

43- Tirmizî, Enes kanalıyla Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

Bütün insanlar içerisinde fazilet hususunda şu dört kadını bilmen yeter: İmrân kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice, Muhammed (s.a.v) kızı Fatıma ve Firavun'un hanımı Asiye.⁵⁷

Bu hadisi Hakim iki senetle rivayet etmiştir ve ikinci senetten sonra "Bu hadis Şeyheyn'in (Buhârî ve Müslim'in) şartına göre sahihtir." demiştir.⁵⁸

44- İbn Cerir Taberî, Katade'den naklediyor ki:

Allah'ın Peygamberi'nin şöyle söylediği bize rivayet edilmiştir:

Âlemlerin kadınları arasında örnek olarak: İmrân kızı Meryem, Firavun'un hanımı Asiye, Huvey-

lid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.v) kızı Fatıma'yı sayman yeter.⁵⁹

45- Yine Taberî Ebu Musa Eş'arî'den nakletmiştir ki, Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

Erkeklerden birçoğları kâmil oldular. (İnsanlığın en yüksek mertebesine ulaştılar) Ama kadınlardan Meryem, Firavun'un hanımı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.v) kızı Fatıma'dan başkası kâmil olmamıştır.⁶⁰

Hz. Fatıma'nın Kerametlerinden

46- Salebî, *Kasasu'l-Enbiyâ*'da, Zemahşerî, *Keşşaf*'da "Zekeriyya, onun yanına, mabede her girişinde orada bir rızık bulur..."⁶¹ ayetinin tefsirinde ve Suyutî, *ed-Dürrü'l-Mensûr*'da mezkur ayetin tefsirinde Ebu Ye'la vasıtasıyla Cabir'den şu rivayeti nakletmişlerdir: (Saleb'inin nakline göre rivayetin metni şöyledir:)

Abdullah İbn Hamid, Cabir İbn Abdullah'tan rivayet etmiştir ki:

Resulullah (s.a.v) birkaç gün yemek yemeden geçirdi. Bu durumdan meşakkate düşen Resulullah (s.a.v) (bir şey bulmak için) hanımlarının evlerinde yiyecek bir şey aradı, ama bir şey bulamadı. Bunun üzerine Fatıma'nın yanına gelip: "Kızım, yiyecek bir şeyin varsa getir yiyelim; ben açım." dedi. Fatıma: "Hayır, Allah'a andolsun (ki bir şey yoktur)..." diye cevap verdi. Hz. Resulullah (s.a.v) oradan ayrıldığında, Hz. Fatıma'nın komşusu iki tane ekme ve biraz da et Hz. Fatıma'ya gönderdi. O da onları alıp bir kabın içerisine bırakıp üzerini örttü. Kendisi ve çocukları bir vâde yemeğe muhtaç olmasına rağmen: "Resulullah'ı (s.a.v) kendim ve yanımdakilere tercih edeceğim." dedi.

Sonra, Hasan ve Hüseyin'i dedeleri Resulullah'ın (s.a.v) peşi sıra gönderdi ve Resulullah geri döndü.

Fatıma: "Çocuklarım sana feda olsun, Allah bize bir şey verdi ve ben onu senin için ayırdım." dedi. Peygamber de (s.a.v): "Getir." diye buyurdu. Onu getirip üzerini açtığında kabın (ekmek ve et ile) dolu olduğunu gördü. Gördüğüne şaşırды ve bunun Allah'ın bereketi olduğunu anladı. Bunun için Allah'a hamdedip Peygamber'e salat getirdi.

Peygamber (s.a.v) "Bunu nereden elde ettin?" diye sorunca Fatıma: "Bu, Allah'ın indinden (gelen) bir nimettir, Allah dilediğine hesapsız rızk verir." dedi. Resulullah da (s.a.v) Allah'a hamdederek şöyle buyurdu:

"Hamdolsun Allah'a ki, seni, Benî İsrail'in kadınlarının en üstününe benzetmiştir. Ona da Allah güzel bir rızk verince eğer o rızktan sorulsaydı; **Bu, Allah'ın indindedir; gerçekten Allah dilediğine hesapsız rızk verir,** derdi.

Sonra Resulullah (s.a.v), Ali'yi (a.s) çağırды. O da geldi. Resulullah (s.a.v), Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin ve Peygamber'in bütün hanımları o yemekten doyuncaya kadar yediler. Ama kap yine olduğu gibi dolu kalmıştı.

Fatıma demiştir ki: "Ben o yemekten bütün komşularıma da verdim. Allah ona bereket ve kalıcı bir hayır vermişti. Kaptaki yemeğin aslı, iki tane ekmek ve bir parça etten ibaretti, geri kalanı ise Allah'ın verdiği bereket idi."⁶²

Hz. Fatıma, Sıddıka ve Allah'ın Seçkin Kıldığı Bir Kadın

47- Muhibbuddin Taberî, Ebu Said'in *Şerefü'n-Nübüv-ve* adlı eserinde şu hadisi naklettiğini zikretmiştir:

Resulullah (s.a.v) Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

Sana verilmiş olan üç özellik vardır ki onlar, (senden başka) hiç kimseye, hatta bana bile verilmemiştir: Sen benim gibi bir kayınpedere sahipsin; benim böyle bir kayınpederim yoktur; Fatıma gibi bir sıddıka eşin var; benim eşim (fazilet yönünden) onun gibi değildir ve senin sulbünden Hasan ve Hüseyin gibi çocuklar vücuda gelmiştir; benim böyle çocuklarım yoktur, ama siz bendensiniz ve ben de sizdenim.⁶³

48- Hatib-i Bağdadî, İbn Abbas yoluyla Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu naklediyor:

Ben, miraç gecesi cennetin kapısına şöyle yazılmış olduğunu gördüm:

La ilâhe illellah, Muhammedun Resulullah, Aliyun habibullah, el-Hasanu ve'l-Hüseynu safvetullah, Fatimetu hiyeretullah, alâ bağizihim la'netullah.

(Yani: Allah'tan başka ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir, Ali Allah'ın mahbubudur, Hasan ve Hüseyin Allah'ın seçkin kıldığı kimselerdir, Fatıma Allah'ın beğendiği bir şahıstır, onlarla düşmanlık yapana Allah'ın lâneti olsun.)⁶⁴

Hız. Fatıma İnsanların En Doğru Sözlüsü

49- Hakim, *Müstedrekü's-Sahihayn'*de şöyle nakletmiştir:

Resulullah'ın kızı Fatıma'dan ne zaman söz açıldı Aişe: "Ben babası hariç, onun gibi doğru ve sarıh konuşan birisini görmedim." derdi.⁶⁵

Hakim, bu hadisi Müslim'in sahih bildiğini kaydediyor. Yine bu hadisi İbn Abdülbirr, *el-İstiâb* kitabında zikretmiştir.⁶⁶

50- Ebu Nuaym Aişe'den şöyle nakletmiştir:

Babası (Hz. Muhammed) hariç, Fatıma gibi doğru konuşan birisini görmedim...⁶⁷

Hız. Peygamber (s.a.v), "Fatıma'nın Çocuklarının Babası Benim..." Diye Buyururdu

51- Hakim, Cabir kanalıyla Resulullah'tan (s.a.v) şöyle naklediyor:

Her annenin çocukları, çocukların babasına nispet edilir; ancak Fatıma'nın iki oğlu (Hasan ve Hüseyin) hariç. Çünkü ben onların velisi ve nispet edilmeleri gereken babasıyım.⁶⁸

52- Muttakî, konuyla ilgili aynı içerikte üç hadis zikretmiştir. Ömer kanalıyla nakledilen son hadis şöyledir:

Her kadının çocuklarının nispet edildiği yakınları, baba tarafıdır; sadece Fatıma'nın çocukları hariç. Çünkü onların nispet edilmeleri gereken yakınları ve onların babaları benim.⁶⁹

53- Yine Muttaki, Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğu nakletmiştir:

Her babanın evlatları, baba tarafına intisap eder; Fatımanın çocukları hariç. Çünkü onların velisi ve babası benim; onlar benim toprağım ile yoğrulmuşlardır. Vay olsun, onların faziletlerini inkâr edenlere. Kim onları severse, Allah onu sever ve kim onlara buğzederse (onlara düşman olursa) Allah da ona buğzeder.⁷⁰

Hz. Mehdi (a.s) Hz. Fatıma'nın Soyundandır

54- Buhârî, *Tarih-i Kebir*'de kendi senediyle Hz. Peygamber'in (s.a.v) zevcesi Ümmü Seleme vasıtasıyla, Peygamber'den (s.a.v) şöyle rivayet etmiştir:

Mehdi haktır ve Fatıma'nın evlatlarındandır [onun evlatlarının soyundandır].⁷¹

55- Ebu Davud, Ümmü Seleme'den şöyle rivayet etmiştir:

Ben Resulullah'tan (s.a.v) şöyle duydum:

Mehdi, Fatıma'nın evlatlarından olan benim itretimindedir [soyumdandır].⁷²

56- Hafız Ebu Nuaym, kendi senediyle Ali İbn Hüseyin'den (a.s), o da babasından şöyle rivayet etmiştir:

Hz. Resulullah (s.a.v) Fatıma'ya şöyle buyurdu:

Mehdi senin evlatlarındandır.⁷³

57- Muttaki, Hz. Hüseyin (a.s) kanalıyla Resulullah'tan (s.a.v) şöyle rivayet etmiştir:

Müjdeler olsun sana ey Fatıma, çünkü Mehdi sendendir [senin soyundandır].⁷⁴

58- Kundûzî, Ebu Eyyub Ensarî'den şöyle rivayet etmiştir:

Hz. Resulullah (s.a.v) Fatıma'ya (radiyallahu anha) şöyle buyurdu:

Peygamberlerin en hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin babandır. Vasilerin en hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin kocandır. Şehitlerin en hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin babanın amcası Hamza'dır. Cennette iki kanatla istediği yere uçan bizdendir; o da senin babanın amcası oğlu Cafer'dir. Bu ümmetin iki torunu ve cennet gençlerinin efendileri Hasan ve Hüseyin bizdendir; onlar da senin çocuklarıdır. Ve Mehdi bizdendir; o da senin evlatlarındandır.⁷⁵

59- Hafız Genci, Süfyan İbn Uyeyne'den, o da Ali el-Hilâlî'den şöyle rivayet etmiştir:

Ben, ölümüyle sonuçlanan hastalığı sırasında Hz. Peygamber'in (s.a.v) huzuruna geldim. Fatıma da (s.a) Peygamber'in (s.a.v) başı ucunda idi. Bu sırada Fatıma, (s.a) yüksek sesle ağlamaya başladı. Resulullah (s.a.v) ona doğru bakarak: Ey habibem (dostum) Fatıma, niçin ağlıyorsun? dedi."

Fatıma: Senden sonra helak olmaktan korkuyorum, dedi.

Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu: Ey habibem, bilmiyor musun, Allah Teala yeryüzüne bir defa nazar etti ve içinden senin babanı seçti ve babanı ri-saletiyle görevlendirdi. Sonra tekrar yeryüzüne na-

zar etti ve (insanlar arasında) senin eşini seçti ve seni onunla evlendirmemi bana vahyetti. Ey Fatıma, biz öyle bir Ehlîbeyt'iz (bir aileyiz) ki, Allah bize önceki ve sonraki insanlardan hiçbirine vermediği yedi özellik vermiştir:

Ben, Allah yanında Hatemü'n-Nebîyyin ve Ekremü'n-Nebîyyin'im (yani peygamberlerin sonuncusu ve en üstünüyüm) ve mahlukat arasında Allah'ın en çok sevdiği (kul) benim ve ben senin babanı.

Benim vasım, vasilerin en üstünü ve Allah'ın en çok sevdiği vasidir ve o da senin eşidir.

Meleklerle birlikte cennette iki yeşil kanatla uçacak olan bizdendir; o da babanın amcasının oğlu ve kocanın kardeşidir. Bu ümmetin iki torunu da bizdendir; onlar da senin çocukların Hasan ve Hüseyin'dir; onlar cennet ehlinin gençlerinin efendileridirler. Ve beni hak üzere gönderene andolsun ki, onların babası onlardan daha üstündür.

Ey Fatıma, beni hak üzere peygamber olarak gönderene andolsun ki, bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindedir (Hasan ve Hüseyin'in soyundandır). Öyle ki dünyayı kargaşalık sarar ve fitneler baş gösterir, yollar kesilir, insanlar birbirlerine saldırırlar, ne büyük küçüğe acır ve ne de küçük büyüğe saygı gösterir; böyle bir zamanda Allah bu ikisinin soyundan sapıklık kalelerini ve kilitli kalpleri fethedecek birini gönderir; benim dini ilk zamanda hakim kıldığım gibi o da dini ahir zamanda hakim kılar ve [o gelmeden önce] dünya zulümle dolduğu gibi [o dünyayı] adaletle doldurur.

Ey Fatıma, üzülme ve ağlama! Çünkü Allah'ın sana merhamet ve şefkati benden daha çoktur. Bu

da senin bana intisabın ve kalbimdeki makamından dolayıdır. Allah, ailen içerisinde soy yönünden en şereflişini, makamı en yücesini, halka en merhametli davrananını, en adilini ve hüküm vermede en basiretlişini sana eş olarak seçmiştir.

Ben Rabbimden istedim ki, Ehlibeyt'im arasında bana kavuşacak olan ilk şahıs sen olasın.

Hz. Ali (a.s) diyor ki: "Peygamber (s.a.v) vefat ettikten sonra Fatıma (s.a) yetmiş beş günden fazla yaşamadı. Allah bu kısa süreden sonra onu Peygamber'e kavuşturdu."⁷⁶

Muasır âlimlerden *Hadaiku'l-Arifin* kitabının sahibi merhum Fazl-i Ali, bu hadislerle ilgili olarak şöyle bir not düşmüştür: Bu hadiste geçen "*bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindedir.*" tabiri, bu mazmunda nakledilen diğer bazı hadislerde, "*bu ümmetin Mehdi'si de bizdendir.*" şeklinde geçmektedir. Ama bu nüshaya, yani "*bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindedir.*" nüshasına göre o ikisinden maksat, Hz. Hasan ve Hüseyin'dir. Çünkü İmam Muhammed Bakır'ın annesi, İmam Müçteba'nın kızıdır. Buna göre İmam Muhammed Bâkır (a.s) ve sonraki imamlar o ikisinin neslindedirler.

Hz. Fatıma Âl-i Aba'dandır

60- Hâkim, Abdullah İbn Cafer İbn Ebi Talib'den rivayet etmiştir ki:

Resulullah (s.a.v), rahmetin indiğini gördüğünde iki defa: "Çağırın gelsinler yanıma." diye buyurdu. Safiye: "Kimi ya Resulallah?" diye sordu. Peygamber (s.a.v): "Ehlibeyt'imi; Ali'yi, Fatıma'yı, Hasan'ı ve Hüseyin'i" diye buyurdu. Bunlar geldiğinde Peygamber (s.a.v) abâsını onların üzerine attı; sonra ellerini yukarıya kaldırıp şöyle dua etti:

"Ey Allah'ım, bunlar benim Ehlibeyt'imdir. Sen Muhammed ve Âl-i Muhammed'e salat gönder." Allah (azze ve celle) de şu ayeti indirdi:

"Gerçekten Allah siz Ehlibeyt'ten her türlü kötülüğü uzak tutmayı ve sizi tertemiz kılmayı istiyor."⁷⁷

61- Tirmizî, Ömer b. Ebi Seleme'den şöyle rivayet eder:

"Gerçekten Allah siz Ehlibeyt'ten her türlü kötülüğü uzak tutmayı ve sizi tertemiz kılmayı istiyor." ayeti, Ümmü Seleme'nin evinde Resulullah'a (s.a.v) nazil oldu. Bunun üzerine Peygamber (s.a.v), Hasan, Hüseyin ve Fatıma'yı çağırtdı ve onları kendi önünde oturttu ve Ali'yi çağırıp arkasında oturttu; onları ve kendini bir kisâyla örttü ve sonra şöyle buyurdu:

"Allah'ım, bunlar benim Ehlibeyt'imdir; bunlardan her türlü kötülüğü uzak tut ve bunları tertemiz kıl."⁷⁸

İbn Asakir de bu hadisi rivayet etmiştir. İbn Asakir'in nakline göre hadisin sonunda şu ilave de mevcuttur:

Ümmü Seleme "*Beni de onlarla birlikte karar kıl.*" dedi. Resulullah: "Sen kendi mevkiinde dur, senin de akıbetin hayırdır." buyurdu.

62- Şeyh Abdullah Bahranî, kendi senediyle sahabe-nin büyüklerinden olan Cabir İbn Abdullah-i Ensarî'den şöyle rivayet etmiştir:

Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla. Resulullah'ın (s.a.v) kızı Fatıma'nın şöyle buyurduğunu duydum:

Bir gün babam Resulullah (s.a.v) benim evime geldi ve: Selâm olsun sana ey Fatıma." dedi. Ben: "Sana da selâm olsun." dedim. (Babam Resulullah): "Vücudumda bir bitkinlik hissediyorum" dedi. Ben: "Allah seni bitkinliğe karşı korusun." dedim. Sonra: "Kızım, Yemen malı olan abâyı getir ve benim üzerine ört." dedi. Ve ben o abâyı getirip üzerine çektim. Bu sırada yüzünün dolunay gibi parladığını gördüm.

Biraz geçmeden oğlum Hasan da geldi ve: "Selâm olsun sana ey anne." dedi ve ben: "Sana da selâm olsun, ey gözümün nuru ve kalbimin meyvesi." dedim. O: "Anne! Ben burada güzel bir koku hissediyorum; bu koku ceddin Resulullah'ın (s.a.v) kokusuna benziyor." dedi. "Evet, ceddin kisânın (abânın) altındadır." dedim. Hasan abâyâ doğru ilerleyip: " Selâm olsun san ey dedem. Ey Resulullah, benim de abânın altına girip senin yanında bulunmama izin verir misin?" dedim. Peygamber

(s.a.v): "Sana da selâm olsun, ey benim çocuğum ve havuzumun sahibi, evet izin veriyorum." dedi. Hasan da Peygamber'in (s.a.v) yanına ve abânın altına girdi.

Az geçmeden oğlum Hüseyin içeri girdi ve: "Selâm olsun sana ey anne." dedi. Ve ben: "Sana da selâm olsun, ey benim oğlum ve güzümün nuru ve gönlümün meyvesi." dedim. Hüseyin: "Anne, ben burada güzel bir koku hissediyorum; ceddin Resulullah'ın kokusuna benziyor." dedi. "Evet, dedim, ceddin ve kardeşin abânın altında bulunuyorlar." dedim. Hüseyin abâya doğru ilerleyip: "Selâm olsun sana ey büyük babam, sana selâm olsun ey Allah'ın seçkin kıldığı kimse. Benim de sizinle birlikte abânın altında olmama izin verir misiniz?" dedi. Peygamber (s.a.v): "Sana da selâm olsun, ey evladım, ümmetimin şefaâtçisi, evet izin verdim." diye karşılık verdi." Hüseyin de kisânın altına girdi.

Bu esnada Ebu'l-Hasan Ali İbn Ebi Talib (a.s) geldi. Ve: "Sana selâm olsun, ey Resulullah'ın kızı." dedi. Ben de: "Sana da selâm olsun, ya Ebe'l-Hasan ve ey Emire'l-Müminin" diye cevap verdim. Sonra: "Ben burada güzel bir koku hissediyorum; bu koku amcam oğlu ve kardeşim Resulullah'ın kokusuna benziyor." dedi. "Evet" dedim. "Peygamber, çocuklarıyla birlikte kisânın altındadırlar." Ali de abâya doğru ilerleyip: "Selâm olsun sana, ey Resulullah. Benim de sizinle birlikte kisânın altında olmama müsaade eder misiniz?" dedi. Resulullah (s.a.v): "Sana da selâm olsun, ey benim kardeşim ve ey benim vasim ve halifem ve bayraktarım. Sana da izin verdim." şeklinde karşılık verdi. Bunun üzerine Ali de kisânın altına girdi.

Sonra ben abâyâ doğru ilerledim ve: "Selâm sana ey babacığım, ey Allah'ın Resulü, acaba benim de sizinle birlikte abânın altında olmama izin verir misiniz?" dedim. Resulullah (s.a.v): "Sana da selâm olsun, ey kızım ve ey vücudumun parçası, sana da izin verdim." diyerek karşılık verdi.

Ben de abânın altına girdim. Hepimiz abânın altına toplandıığımızda babam Resulullah (s.a.v) abânın iki yanından tutup sağ eliyle göğ'e taraf işaret etti ve dedi ki:

"Ey Allah'ım, bunlar benim Ehlibeyt'im ve benim özel yakınlarımdır. Bunların eti benim etimdir ve kanları benim kanımdandır; bunları inciten şey, beni de incitir, bunları üzen şey, beni de üzer. Ben bunlarla savaşımlarla savaşırım ve bunlarla sulh içinde olanlarla sulh içindeyim; bunların düşmanlarına düşmanım ve bunları sevenleri severim; bunlar hakikaten bendendirler ve ben de bunlardanım; Allah'ım, kendi rahmet ve bereketini, ih-san ve bağışını bana ve bunlara indir ve bunlardan her türlü kötülüğü uzak tut ve bunları tertemiz kıl."

Allah (azze ve celle) buyurdu ki: "Ey benim meleklerim ve ey göklerde bulunanlar, bina edilmiş gökyüzünü ve döşenmiş yeryüzünü ve aydınlatan ay ve ışık saçan güneşi, dönen her feleki (gezegeni), akan denizi ve dolaşan gemiyi, sadece kisânın altında olan bu beş kişinin muhabbeti için yarattım.

Cebrail-i Emin: "Ya Rabbî, abânın altında bulunanlar kimlerdir?" diye sordu.

Allah (azze ve celle): "Onlar, Peygamber'in Ehlibeyt'i ve risalet madenidirler; onlar, Fatıma, babası, kocası ve çocuklarıdır." buyurdu.

Cebrail: "Ya Rab, yere inip onların altıncısı olmama izin verir misin?" dedi.

Allah (Teala): "Evet izin verdim." dedi.

Bunun üzerine Cebrail-i Emin de yere indi ve:

Selâm olsun sana ey Allah'ın Resulü, yüceler yücesi Allah sana selâm gönderiyor, güzel tebrik ve ikramını sana iletiyor ve sana buyuruyor ki:

"İzzet ve celalime andolsun, ben bina edilmiş gökyüzünü ve döşenmiş yeryüzünü ve aydınlatan ayı ve ışık saçan güneşi ve dönen her feleki (gezegeni) ve akan her denizi ve dolaşan her gemiyi sadece sizin hatırınız, sizin muhabbetiniz için yarattım."

Allah Teala benim de sizinle birlikte olmam için izin verdi. Ya Resulullah, sen de izin veriyor musun?" dedi.

Resulullah şöyle buyurdu: "Sana da selâm olsun ey Allah'ın vahyinin emini, evet sana izin verdim."

Bunun üzerine Cebrail de bizimle birlikte abânın altına girdi ve babama dedi ki: Allah size şöyle vahyetmiştir:

"Gerçekten Allah siz Ehlibeyt'ten her türlü kötülüğü uzak tutmayı ve sizi tertemiz kılmayı istiyor."

Bu sırada Ali: "Ya Resulallah, bizim bu abânın altında oturmamızın Allah indindeki fazileti nedir?" diye sordu.

Hız. Peygamber şöyle buyurdu: "Beni hak olarak peygamberlikle gönderen ve insanların kurtarıcısı olarak beni risaleti için seçen Allah'a andolsun ki, bizim bu haberimiz (böylece kisânın altında toplanmamızla ilgili olay), yeryüzünde Şiflerimizden ve dostlarımızdan bir topluluğun bulunduğu her-

hangi bir toplantıda söylenecek olursa, onlar dağılıncaya kadar mutlaka onlara rahmet iner ve melekler onların etrafını sarar ve onlara Allah'tan bağış dilerler."

Ali: "O halde Allah'a andolsun ki, biz saadete kavuştuk ve Kâ'be'nin Rabbine andolsun ki, bizim Şiilerimiz de mutluluğa kavuştular."

Tekrar Hz. Peygamber: "Ey Ali, beni hak üzere peygamber olarak gönderen ve insanların kurtarıcısı olarak risaleti için beni seçen Allah'a andolsun ki, bizim bu haberimiz bizim Şiilerimizden bir topluluğun bulunduğu herhangi bir mecliste söylenirse ve onların içerisinde müşkül olan birisi olursa onun müşkülünü Allah mutlaka giderir; onların içerisinde gamlı biri olursa Allah onun gamını bertaraf eder ve onların içerisinde bir ihtiyacı olan olursa Allah onun ihtiyacını giderir." dedi.

Bunu duyunca, Ali: "O zaman Allah'a andolsun ki, biz mutluluk ve saadete kavuştuk ve Kâ'be'nin Rabbine andolsun ki bizim Şiilerimiz de dünya ve ahirette mutluluk ve saadete kavuştular." dedi.⁷⁹

Kisâ hadis-i şerifi, farklı tabirlerle ve farklı senetlerle rivayet edilmiştir. Bu yüzden bu hadis senet yönünden sahih ve kesindir.

Hz. Fatıma ve Mübahele Olayı

63- Müslim, Sa'd İbn Ebi Vakkas'tan şöyle rivayet etmiştir:

"...Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarınızı ve kadınlarımızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım ve sonra bedduâ edip yalvaralım da Allah'ım la'netini yalancılara üzerine okuyalım."⁸⁰ ayeti nazil olunca, Resulullah (s.a.v) Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin'i çağırarak şöyle buyurdu: "Ey Allah'ım, bunlar benim ehlimdir (soy ve ailemdir)."⁸¹

Aynı hadisi Tirmizî *Sünen*'inde⁸² ve Ahmed İbn Hanbel *Müsned*'inde⁸³ rivayet etmiştir. Ahmed'in naklinde hadisin sonu şöyledir: "*Bunlar benim Ehlibeyt'imdir.*" Keza bu hadisi Hakim, Şeyhayn'in şartına göre sahih olduğunu kaydetmiştir.⁸⁴

Hakim, *Marifetu Ulumi'l-Hadis* kitabında da bu hadisin İbn Abbas ve diğerlerinden mütevatir olarak tefsir kitaplarında nakledildiğini kaydetmiştir.

64- Fahr-ı Razi, *Tefsir-i Kebir*'inde mübahele olayını şöyle yazmıştır:

Rivayet olunmuştur ki, Resulullah (a.s) Necran Hıristiyanlarına delillerini açıkladı. Ama onlar kendi cehaletleri üzerinde ısrar ettiler. Bunun üzerine Resulullah (a.s) şöyle buyurdu: "Gerçekten Al-

lah bana emretmiştir ki sizler hücceti kabul etmediğiniz takdirde sizinle mübahele edeyim."

Onlar: "Ey Ebe'l-Kasım, (müsaade ver ki) biz dönüp bu mesele hakkında düşünelim, sonra senin yanına gelelim." Onlar geri döndüklerinde görüş sahibi olarak kabul ettikleri büyüklerine: "Ey Mesih'in kulu, senin görüşün nedir?" diye sordular. O da: "Ey Hıristiyanlar, Muhammed Allah tarafından gönderilen bir peygamberdir. O, Hz. İsa hususundaki doğru olan şeyleri getirmiştir..." dedi.

Mübahele günü Resulullah (s.a.v) Hüseyin'i kucağına almış, Hasan'ın elinden tutmuştu ve Fatıma Resulullah'ın arkasından, Ali de Fatıma'nın arkasından hareket ediyorlardı. Resulullah (s.a.v) bunlara: "Ben dua ettiğimde siz "amin" deyin." buyurdu.

Bu hâli gören Necran Hıristiyanlarının din adamı: "Ey Hıristiyan topluluğu, ben öyle (nurlu) yüzler görüyorum ki, eğer Allah'tan, dağın yerinden oynamasını isteseler, Allah onların yüzünün suyu hürmetine o dağı yerinden oynatır; (sakın) bunlarla mübahele etmeyin, yoksa helak olursunuz ve kıyamet gününe kadar artık yeryüzünde bir Hıristiyan bile kalmaz..."

Sonra Fahr-i Razi; "Tefsir ve hadis âlimleri bu hadisin doğruluğu hususunda ittifak etmişlerdir." diyor.⁸⁵

65- Sibte İbn Cevzî şöyle rivayet etmiştir:

Hz. Ali İbn Ebi Talib'in faziletleriyle ilgili olarak nazil olan ayetlerden biri de, Âl-i İmrân Suresi'ndeki Allah Teala'nın indirdiği şu ayettir:

"...Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım..."⁸⁶

Eski tarihçiler, Cabir İbn Abdullah'ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

Necran'dan bir grup, elçi olarak Resulullah'ın (s.a.v) huzuruna geldiler. Bunların içerisinde dinî önderleri ve bir grup papaz da bulunuyordu. Onlar: "Musa'nın babası kimdi?" diye sordular. Peygamber (s.a.v): "İmrân." diye cevap verdi. Onlar: "Senin baban kimdir?" dediler. Resulullah (s.a.v): "Babam Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'tır." diye cevap verdi. Onlar: "İsa'nın babası kimdir?" dediler. Hz. Peygamber (s.a.v), susarak vahyin gelmesini bekledi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Gerçekten İsa'nın örneği Allah yanında Adem'in örneği gibidir ki, onu (Adem'i) topraktan yarattı."⁸⁷

Onlar: "Bunu, bizim peygamberlere nazil olan kitaplarda bulamıyoruz (yani böyle bir şey eski kitaplarda mevcut değildir)." dediler. Resulullah (s.a.v): "Yalan söylediniz." dedi.

Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

Sana gelen ilimden sonra onun (Hz. İsa) hakkında seninle kim tartışırsa de ki: Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım..."⁸⁸

Onlar bu teklifi olumlu karşılayıp "Ne zaman mübahele edelim?" dediler.

Peygamber: "İnşaallah yarın." dedi ve onlar Peygamber'in yanından ayrıldılar.

Sonra kendi aralarında şöyle bir karar aldılar: "Eğer ashabından bir grupla mübahele için çıkarsa onunla mübahele edin. Çünkü onun peygamber olmadığı belli olur. Ama; kendi Ehlibeyt'yle mübahele için çıkarsa, onunla mübahele etmeyin. Çünkü; bu onun sadık bir peygamber olduğunu

gösterir. Bu durumda, sizler onunla mübahahele edecek olsanız kesinlikle helak olursunuz."

Resulullah (s.a.v), Medine halkının hepsini mübahahele seyirci olmak için çağırdı.

(Ertesi gün) Resulullah (s.a.v) Ali önünde, Hasan (a.s) sağında, Hüseyin (a.s) solunda ve Fatıma (s.a) arkasında olduğu hâlde çıktı. Sonra (halka) şöyle buyurdu:

"Gelin bakın, bunlar benim çocuklarımdır, bunu söylerken Hasan ve Hüseyin'e işaret etti- bu da bizden olan kadınlar -bunu derken Fatıma'ya işaret etti- ve bu da bizim kendimiziz." Bunu dediğinde ise kendisine ve Ali'ye işaret etti.

Onlar (Necran Hıristiyanları) bu durumu görünce korkuya kapıldılar ve Resulullah'ın huzuruna gelerek dediler ki: "Bizimle bu mübahaheleyi yapmaktan vazgeç ki, Allah da seni affetsin."

Bunun üzerine Peygamber (s.a.v) buyurdu ki: "Andolsun canımı elinde bulunduran Allah'a ki, eğer onlar mübahahele etselerdi, Allah vadiyi (mübahahele yapılacak yeri) ateşle dolduracaktı ve ateş onları saracaktı."

66- İbn Kesir şöyle yazıyor:

Bir grup elçi Medine'ye geldiler. Medine'ye ulaştıklarında yolculuk elbiselerini çıkarıp güzel elbiseler giydiler. Bu elbiseler Yemen kumaşından yapılmış idi. Ve parmaklarına altın yüzük taktılar. Bu şekilde Resulullah'ın (a.s) yanına geldiler; selâm verdiler; ama Resulullah onların selâmının cevabını vermedi. Gün boyunca Peygamber'le konuşmaya çalıştılar; ama Peygamber o elbiseler ve altın yüzüklerle süslenmiş olan adamlarla konuşmadı. Son-

ra onlar önceden tanıdıkları Osman İbn Affan ve Abdurrahman İbn Avf'ı aramaya çıktılar. Bu ikisini muhacirler ve ensardan oluşan bir mecliste buldular. Sonra "Ey Osman ve Abdurrahman, sizin Peygamberiniz bize bir mektup göndermişti; biz de bu mektuptaki çağrıya icabet ederek ona doğru geldik.; ama ona selâm verdik o bizim selâmımıza cevap vermedi ve onunla gün boyunca konuşmaya çalıştık, ama o bizi konuşturmadı; sizin bu husustaki görüşünüz nedir? Acaba geri mi dönelim?" dediler.

O ikisi mecliste bulunan Hz. Ali'ye: "Bunların meselesi hakkında görüşün nedir?" diye sordular.

Ali, Osman ve Abdurrahman'a: "Bana göre onlar bu güzel elbiselerini ve bu altın yüzükleri çıkarsınlar ve yolculuk elbiseleriyle Resulullah'ın yanına gitsinler." dedi. Onlar denileni yaptılar, Peygamber'in huzuruna gelip selâm verdiler. Peygamber, selâmlarını aldı ve "Andolsun beni hak üzere gönderene ki, birinci defa geldiklerinde İblis (Şeytan) onların yanında bulunuyordu." buyurdu.

Sonra Peygamber onlardan ve onlar da Peygamber'den bir şeyler sordular ve bir süre karşılıklı soru ve cevap devam etti. Sonra onlar: "İsa hakkında ne diyorsun? Biz Hıristiyanız ve kavmimizin içerisine döndüğümüzde senin bu husustaki sözlerini halka duyurmak isteriz. Peygamberliğin doğru ise, onun hakkındaki sözlerinle hoşnut olalım." dediler.

Resulullah (s.a.v): "Hz. İsa ile ilgili olarak bugün diyeceğim bir şey yok. Medine'de ikamet eyleyin ki Allah'ın İsa hakkındaki sözlerini size bildireyim."

Ertesi gün Allah (azze ve celle) şu ayeti nazil etti:

"Gerçekten Allah yanında İsa'nın örneği Adem'in örneği gibidir. Allah onu (Adem'i) topraktan yarattı sonra ona "ol" dedi ve oldu. Bu Allah tarafından gelen bir hakttır; öyleyse şüphe edenlerden olma. Her kim sana gelen ilimden sonra onun (İsa) hakkında seninle tartışırsa de ki:

Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarınızı ve kadınlarımızı, kendimizi ve kendilerinizi çağıralım; sonra bedduâ edip Allah'ın lanetini yalancılardan üzerine atalım."

Ama onlar bunu ikrar etmediler. Ertesi gün erkenden Resulullah (s.a.v) onlara haber gönderdi ve kendisi Hasan ve Hüseyin'i yanına alarak Fatıma da arkasında yürüdüğü hâlde lânetleşmek için evinden çıktı. Peygamber'in (s.a.v) o sıralarda birkaç hanımı vardı, ama onlardan hiçbirini mübahele için kendisiyle birlikte götürmedi...⁸⁹

Fatıma, Hz. Peygamber'in (s.a.v) Vücudunun Bir Parçası

67- Buhârî, *Sahih*'inde Misver İbn Mahreme'den naklen yazıyor ki, Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; kim onu gazaplandırırsa (öfkelenirse), beni gazaplandırmıştır.⁹⁰

Bu hadisi, birçok muhaddis ve âlim nakletmiştir. Me-navî ise *Feyzü'l-Kadir*'de bu hadisi zikrettikten sonra şöyle kaydediyor: "Süheylî bu hadise dayanarak Hz. Fatıma'ya sebbedenin (sövenin) kâfir olduğunu söylemiştir. Çünkü bu iş Fatıma'yı (s.a) gazaplandırır."⁹¹

68- Buhârî, Misver İbn Mahreme'den naklen yazıyor ki, Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu rahatsız eden beni de rahatsız eder; onu inciten şey beni de incitir.⁹²

69- Hakim, Ubeydullah İbn Ebi Rafi'den, o da Misver İbn Mahreme'den rivayet etmiştir ki:

İmam Hasan'ın oğlu Hasan, bana bir adamı görücü olarak gönderip kızıma talip oldu. Ona: "Akşam vakti yanıma gelsin." dedim. O (İmam Hasan'ın oğlu Hasan) da akşam vakti geldi. Allah'a hamdu sena ettikten sonra dedim ki: "Allah'a yemin ediyorum ki, sizin akrabalık ve yakınlığınız-

dan daha çok sevdiğim bir akrabalık ve yakınlık yoktur. Ama Resulullah (s.a.v) buyurmuştur ki:

"Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu üzen şey beni de üzer ve onu hoşnut eden beni de hoşnut eder. Ve kıyamet günü akrabalık bağları hep kopar; sadece benim soyum ve yakınlarım arasındaki bağıllık hariç."

Senin yanında Fatıma'nın (s.a) soyundan bir kız vardır; eğer ben kızımı senin eşin yapacak olursam bu onu üzer."

Böylece Hasan onun özrünü kabul ederek ayrıldı.⁹³

70- Ebu Nuaym, Enes'den naklediyor ki:

Resulullah (s.a.v) "Kadınlar için en hayırlı (en iyi) olan şey nedir?" diye sordu. Bizler, ne söyleyeceğimizi bilemedik. Hz. Ali (a.s) (yanımızdan ayrılp) Fatıma'nın yanına gitti ve Resulullah'ın (s.a.v) sorusunu ona söyledi. Fatıma; "Neden kadınlar için en hayırlı olan, onların (yabancı) erkekleri görmemeleri ve yabancı erkeklerin de onları görmemelelidir." diye cevap vermedin" dedi. Ali (a.s), dönüp bu cevabı Resulullah'a (s.a.v) söyledi. Peygamber, "Bunu sana kim öğretti?" dedi. Ali, "Fatıma" diye cevap verdi. Resulullah (s.a.v) buyurdu ki: "O, benim vücudumun bir parçasıdır."⁹⁴

71- Muttaki, Resulullah'tan (s.a.v) şöyle rivayet eder:

Fatıma benden ayrılan bir daldır; onu hoşnut eden şey, beni de hoşnut eder; onu rahatsız eden şey, beni de rahatsız eder.⁹⁵

72- İbn Hacer, *es-Savaiku'l-Muhrika*'da yazıyor ki:

Resulullah'ın (s.a.v) torunu olan Hasan'ın oğlu Hasanü'l-Müsenna, uzun saçlı ve küçük yaşlarda bir genç iken,

Ömer İbn Abdulaziz'in yanına geldi. Ömer İbn Abdulaziz, yerinden kalkıp onu karşıladı. Bunun üzerine etrafındakiler Ömer İbn Abdulaziz'i kınadılar. Ama; Ömer İbn Abdulaziz onlara şöyle dedi: Öyle güvenilir bir şahıs bana şu hadisi rivayet etti ki, sanki Resulullah'ın (s.a.v) ağzından duymuş gibiyim (Hadis şöyledir):

Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu sevindiren beni de sevindirir.

Ömer İbn Abdulaziz sonra şöyle devam etti:

"Ben biliyorum ki, Fatıma hayatta olsaydı onun torununa gösterdiğim ilgiden sevinirdi."⁹⁶

73- İbn Kuteybe, *el-İmame ve's-Siyase*'de şöyle yazıyor:

...Sonra Fatıma, Ebu Bekir ve Ömer'e hitap ederek "Acaba size Resulullah'tan (s.a.v) kendinizin de bildiği bir hadisi söylersem onunla amel eder misiniz?" dedi.

"Evet." dediler. Bunun üzerine şöyle dedi: "Sizi Allah'a ant veriyorum, acaba Resulullah'ın (s.a.v) *Fatıma'nın rızası benim rızamdandır ve Fatıma'nın gazabı, benim gazabımdandır; kim benim kızım Fatıma'yı severse beni sevmiştir; kim onu razı ederse beni razı etmiş olur ve kim onu gazaplandırırsa beni gazaplandırmış olur*, dediğini duymadınız mı?"

O ikisi: "Evet, bunu Resulullah'tan (s.a.v) duymuşuz." dediler.

Fatıma: "Ben Allah ve meleklerini şahit tutuyorum ki, sizler beni gazaplandırdınız ve beni razı etmediniz. Peygamber (s.a.v) ile mülakat ettiğimde ikinizi ona şikâyet edeceğim." dedi.

Ebu Bekir dedi ki: "Ben onun ve senin gazabından Allah'a sığınıyorum." Sonra Ebu Bekir, içini çekip şiddetle ağlamaya başladı, o kadar ağladı ki ne-

redeyse canı çıkacaktı. Ama Hz. Fatıma yine şöyle söylüyordu: "Her namazımdan sonra sana beddua edeceğim."

Sonra Ebu Bekir, Hz. Fatıma'nın evinden çıktı. Halk başına toplanınca onlara "Sizler eşelerinizle birlikte neşeyle geceleri sabahlıyorsunuz, ama beni bu hâlimle baş başa bırakıyorsunuz. Benim sizin biatinize ihtiyacım yoktur; biatinizi benden geri alın..." dedi.⁹⁷

Allah Teala Hz. Fatıma'nın Gazabı İçin Gazap Eder ve Onun Rızası İçin De Rızılı Olur

74- Hakim, Hz. Ali'den (a.s) naklediyor ki:

Resulullah (s.a.v), Fatıma'ya şöyle buyurdu:

Gerçekten Allah senin gazabın (hoşnutsuzluğun) için gazap eder ve senin hoşnutluğun için de hoşnut olur. [Yani seni gazaplandırmak Allah'ın gazap etmesine sebep olur ve seni hoşnut etmek Allah'ın hoşnut olmasına sebep olur.]⁹⁸

Hakim, bu hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

75- Muttaki, *Kenzü'l-Ummâl*'da rivayet ediyor ki:

Gerçekten Allah Fatıma'nın gazabı yüzünden gazaplanır ve onun hoşnutluğu için de hoşnut olur.

Muttaki, bu hadisi Deylemî'nin Hz. Ali'den (a.s) rivayet ettiğini kaydetmiştir. Yine Muttaki, bu hadisi kitabının aynı sayfasında az bir farkla nakletmiştir. Bu ikinci nakli şöyledir:

Ey Fatıma, Allah senin gazabın yüzünden gazap eder ve senin hoşnutluğun için hoşnut olur.

Muttaki, bu hadisi Ebu Ye'la'nın, Taberanî'nin ve Ebu Nuaym'ın *Fezailü's-Sahabe*'de rivayet ettiğini kaydetmiştir.⁹⁹

76- Zehebî, Taberanî'nün müsned olarak Hz. Ali'den (a.s) şu hadisi rivayet ettiğini ve hadisi sahih bildiğini zikretmiştir:

Resulullah (s.a.v) Fatıma'ya şöyle buyurdu:

Ey Fatıma, gerçekten Rabbimiz senin gazabın için gazap eder ve senin razı olman vasıtasıyla razı olur.¹⁰⁰

Ben diyorum ki: Bu sahih hadisler sarıh bir şekilde, Hz. Fatıma'nın gazap ettiği şeyin batıl olduğunu, bu yüzden Allah'ın da ona gazap ettiğini ve razı olduğu şeyin hak olduğunu, bu yüzden Allah'ın da ondan razı olduğunu açıklamaktadır. Çünkü Allah Teala batıldan başka bir şeye gazap etmez ve haktan başka bir şeyden de razı olmaz.

Yine önceki bölümde *Sahih-i Buhârî*'den, Hz. Peygamber'in, "Fatıma'yı gazaplandırıran beni gazaplandırır." diye buyurduğunu ve keza hem *Sahih-i Buhârî* ve hem de *Sahih-i Müslim*'den Resulullah'ın (s.a.v), "Fatıma'ya eziyet eden (onu inciten) şey bana da eziyet eder [onu rencide eden beni de rencide eder]." buyurduğunu kaydetdik. Bu hadisler de açıkça gösteriyor ki, Hz. Fatıma'nın rıza ve gazabı yalnız Allah'ın rıza ve gazabına bağlıdır. Bu da onun, bütün günahlardan uzak olduğunu göstermektedir.

Hız. Fatıma Peygamber'in (s.a.v) Vefatından Sonra Ehlibeyt'ten Ona Kavuşan İlk Şahıs

Daha önce konuyla ilgili olarak naklettiğimiz bazı hadislerde Resulullah'ın (s.a.v), vefatı sırasında Fatıma'ya Ehlibeyt'in içerisinde onı ilk kavuşacak şahsın o olduğunu söylediğini açıkladık. Şimdi, bu konuyla ilgili olarak diğır bazı rivayetlere işaret edelim:

77- Buhârî, Aişe'den rivayet etmiştir ki:

Peygamber (s.a.v), vefatıyla sonuçlanan hastalığı döneminde Fatıma'yı kendi yanına çağırđı ve ona gizlice bir şey söyledi. Aişe diyor ki: "Ben, ona Peygamber'in ne söylediğini sordum. Fatıma, "Peygamber (s.a.v) (birinci defa) bana gizlice bu hastalığında vefat edeceğini söyledi ve ben ağladım. Sonra da, gizlice bana Ehlibeyt'in arasından ona kavuşacak ilk şahıs olduğumu söyledi ve ben bu defa güldüm." dedi.¹⁰¹

78- Tirmizî, Aişe'den şöyle naklediyor:

Ben, Resulullah'ın (s.a.v) kızı Fatıma kadar oturup kalkmasında, davranışında, tutumunda ve varlığında Resulullah'a benzeyen birisini görmedim.

Ve demiştir ki:

Fatıma, Peygamber'in (s.a.v) yanına geldiğinde, Peygamber, yerinden kalkıp ona doğru gider ve onu öpüp kendi yerinde oturturdu. Peygamber

(s.a.v) de onun yanına geldiğinde Fatıma, yerinden kalkar onu öper ve kendi yerinde oturturdu. Peygamber (s.a.v), hastalandığında Fatıma geldi ve kendisini babasının üzerine attı ve onu öptü; sonra başını kaldırıp ağladı; tekrar Peygamber'in üzerine kapandı; bu defa başını kaldırdığında güldü. Kendi kendime dedim ki: "Ben Fatıma'yı kadınların en akıllılarından sanıyordum, oysaki o da diğer kadınlar gibiymiş."

Peygamber (s.a.v) vefat ettikten sonra ondan sordum ki: "Neden ilk defa Peygamber'in (s.a.v) üzerine kendini attığında başını kaldırıp ağladın? Ama tekrar kendini onun üzerine kapadığında başını kaldırıp güldün? Bunun sebebi neydi?"

Fatıma (s.a) dedi ki: "O, bana ilk defasında bu hastalığı neticesinde vefat edeceğini söyledi ve ben ağladım. Sonra bana ailesi içerisinde kendisine ilk benim kavuşacağımı söyledi ve ben o vakit güldüm."¹⁰²

Babasının Musibetinde, Hz. Fatıma

79- Buhârî, Enes'ten şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah'ın (s.a.v), hastalığı ağırlaşmış, ağrısı çoğalmıştı. Fatıma, (Peygamber'in bu hâlini görünce): "Eyvahlar olsun bana, babamın ağrı ve meşakkati ne ağırdır!" dedi. Resulullah (s.a.v): "Bu günden sonra babanın meşakkat ve ağrısı olmaz." dedi.

Peygamber (s.a.v), vefat ettikten sonra da Hz. Fatıma (s.a) şöyle diyordu:

"Eyvah babacığım, Rabbinin davetine icabet eden baba!

Eyvah babacığım, yeri Firdevs cennetinde olan baba!

Eyvah babacığım, vefat haberini Cebrail'e verdiğimiz baba!"

Ve Hz. Resulullah (s.a.v), defnolanduktan sonra şöyle dedi: "Ey Enes, Resulullah'ın (s.a.v) üzerine toprak dökmeye gönlünüz nasıl razı oldu?"¹⁰³

80- Beyhaki, Enes'ten şöyle rivayet eder:

Allah'ın Resulü'nün (s.a.v) ölüm hastalığı sırasında, Hz. Fatıma, onu kendi göğsüne yasladı. Resulullah'ın rahatsızlığı çok şiddetliydi. Fatıma: "Ah, babamın rahatsızlığı ne şiddetlidir!" dedi. Peygamber (s.a.v), "Artık bu günden sonra babanın bir rahatsızlığı kalmayacak." dedi.

Hz. Resulullah (s.a.v), defnolduktan sonra da Fatıma, bana hitaben "Ey Enes, nasıl Resulullah'ın üzerine toprak dökmeye gönlünüz razı oldu?" dedi.¹⁰⁴

81- Ebu Nuaym de, İmam Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle rivayet etmiştir:

Resulullah'ın (s.a.v), vefatından sonra Hz. Fatıma'nın güldüğü görülmedi...

Ve yine buyurdu ki: "Hz. Fatıma, Peygamber'den (s.a.v) sonra altı ay yaşamıştır."¹⁰⁵

82- Askalanî, *Fethu'l-Bâri*'de, Taberanî'nin, Aişe'den şöyle bir rivayet naklettiğini kaydetmiştir:

Resulullah (s.a.v), Fatıma'ya şöyle dedi: "Cebrail, Müslümanların kadınları arasında hiçbirinin senin kadar musibete duçar olmayacağını bana bildirmiştir. Öyleyse senin sabrın, onların hiçbirinden az olmamalıdır."¹⁰⁶

Hz. Fatıma'nın Esmâ Bint-i Ümeys'i Tabut Hazırlamakla Görevlendirmesi

83- Muhibbuddin Taberî İmam Muhammed Bâkır'ın annesinden şöyle rivayet etmiştir:

Hz. Fatıma (ona selâm olsun), Umeys kızı Esmâ'ya: "Ey Esmâ, ben bir kadın öldüğünde üzerine bir örtü örtülmesinden hoşlanmıyorum." dedi

Esmâ: "Ey Resulullah'ın kızı, müsaade ederseniz Habeş'de gördüğüm bir şeyi size göstereyim." dedi. Sonra birkaç yaş ağaç getirdi ve onları eğdi ve üzerine bir parça attı. Hz. Fatıma, "Bu, ne güzeldir. Böylece kadının ve erkeğin cenazesi birbirinden ayırt edilir. Ben, öldüğümde sen ve Ali (a.s), bana gusül verin. Başka hiçbir kimse bulunmasın."

Hz. Fatıma vefat ettiğinde Aişe gelip içeri girmek istedi. Esmâ, "Girme." dedi. Aişe, Ebu Bekir'in yanına gelip bu durumdan şikâyet ederek şöyle dedi: "Bu has'amiye (bu kötü kadın), benim de Fatıma'nın yıkanmasında bulunmama engel oluyor. O, Fatıma'ya gelinlerin tahtirevanı gibi bir de tahtirevan yapmıştır!"

Bunun üzerine Ebu Bekir geldi ve kapıda durup: "Ey Esmâ," dedi, "Neden Peygamber (s.a.v) hanımlarının onun kızının cenazesinin yanına gelmesine engel olmuşsun ve onun için gelin tahtirevanı gibi bir tahtirevan hazırlamışsın."

Esmâ, Fatîma'nın, kimseyi onun cenazesinin yanına gelmemesini vasiyet ettiğini söyleyerek, yaptığı tabutun numunesini Fatîma'nın sağlığında ona gösterdiğini ve onun da böyle bir şeyi yapmasını kendisinden istediğini anlattı.

Ebu Bekir: "Fatîma'nın verdiği emre uy." dedi ve böylece Ali (a.s) ve Esmâ Fatîma'yı yıkadılar.

Muhibbuddin Taberî, bu hadisi Ebu Amr'ın rivayet ettiğini kaydetmiştir ve Dulabî de, bu hadisi muhtasar bir şekilde rivayet etmiştir. Dulabî'nin naklinde şu cümle yer almıştır:

Fatîma, Esmâ'nın yaptığı tabutu görünce gülmüsedî. Halbuki onun Resulullah'ın (s.a.v) vefatından sonra o güne kadar gülmüsedîği görülmemiştir.¹⁰⁷

Hız. Fatîma'nın Kendi Vefatını Bildirmesi

84- Ahmed İbn Hanbel, Ümmü Selma'dan şöyle rivayet eder:

Hız. Fatîma'nın vefatıyla sonuçlanan hastalığı döneminde ben, onun bakımını üstlenmişim. Bir gün onun durumu diğer günlere nispet iyi idi. Hız. Ali (a.s) da işlerinden dolayı evden ayrılmıştı.

Bana şöyle dedi: "Yıkamam için su hazırla." Ben su hazırladım ve döktüm; o da güzel bir şekilde kendisini yıkadı. Sonra: "Benim yeni elbiselerimi getir." dedi ve ben getirdim. Sonra: "Benim yatağımı evin ortasına ser." dedi ve ben söylediğini yaptım. Ve o elini yüzünün altına koyup kibleye yönelerek yatağa uzandı. Sonra da: "Ey cariye, ben şimdi vefat edeceğim; ve ben yıkamışım (kendimi pâk etmişim); kimse benim üzerimi açmasın." (Bunu

söyledikten) Sonra dünyadan göçtü. Sonra Hz. Ali (a.s) geldi ve ben ona olayı anlattım."¹⁰⁸

Hız. Fatıma'nın Kıyamet Günü Haşrolup Sırat'tan Geçmesi

85- Hakim, Ebu Hüreyre'den naklen Hz. Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Kıyamet günü, peygamberler kendi kavimlerinden olan müminlerle mülakat edebilmek için at üzerinde mahşere gelirler. Hz. Salih, kendi devesine binerek mahşere gelir ve ben, Burak'ın üzerinde mahşere gelirim. Burak her bir adımıyla gözün görebildiği en son noktaya kadar yol alır ve Fatıma, benim önümde hareket eder."¹⁰⁹

86- *Kenzü'l-Ummâl*'da nakledilen hadis ise şöyledir:

Kıyamet günü, peygamberler at üzerinde mahşere gelirler. Salih Peygamber, kendi ashabından olan müminlerle görüşebilmek için devesi üzerinde mahşere gelir. Fatıma, Hasan ve Hüseyin cennet develerinden iki devenin üzerine binerek mahşere gelirler ve Ali İbn Ebi Talib (a.s) de benim deveme binerek mahşere gelir. Ben ise, Burak'a binerek mahşere gelirim ve Bilal de kendi devesine binerek mahşere gelir ve ezan okur..."¹¹⁰

87- Hakim, Hz. Ali'den (a.s), Hz. Peygamber'in (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

Kıyamet günü olduğunda perde arkasından bir münadi: "Ey mahşer halkı, gözlerinizi Muhammed'in (s.a.v) kızı Fatıma mahşerden geçinceye dek kapayın."¹¹¹

Hakim, bu hadisin Buhârî'nin ve Müslim'in şartına göre sahih olduğunu kaydeder. Bu hadisi, Hakim başka bir senetle de zikreder. İkinci naklin sonunda şu ibare de mevcuttur:

Sonra Fatıma üzerindeki iki yeşil parçayla mahşerden geçer.¹¹²

88- Bağdadî, iki senetle Aişe'den, Hz. Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet eder:

Kıyamet günü olduğunda bir münadi nida eder ki: "Ey halk, başlarınızı eğin ki, Muhammed'in (s.a.v) kızı geçsin."¹¹³

89- Muttaki, Peygamber'den (s.a.v) şöyle rivayet eder:

Kıyamet günü, bir münadi arştan şöyle nida eder: "Ey mahşer halkı, başlarınızı aşağıya salın (eğin) ve gözlerinizi yumun ki, Muhammed'in (s.a.v) kızı Fatıma, sırttan geçsin." Fatıma, yıldırım gibi hurîlerden oluşan yetmiş bin cariye'nin eşliğinde sırttan geçer.¹¹⁴

Hz. Fatıma'nın Soyuna Ateşin Haram Kılınması

90- Hakim, sahih senetle Abdullah İbn Mes'ud'dan rivayet etmiştir ki: Allah'ın Resulü şöyle buyurdu:

Fatıma, iffetini kâmil olarak korudu. Bu yüzden Allah onun soyuna ateşi haram kılmıştır.¹¹⁵

91- Muttaki, İbn Abbas'tan rivayet etmiştir ki: Allah'ın Peygamber'i, Fatıma'ya şöyle buyurdu:

Allah sana ve evlatlarına azap etmez.¹¹⁶

92- Yine Muttaki, İbn Mes'ud'dan rivayet ediyor ki:

Gerçekten Fatıma, kâmil olarak iffetini korudu ve bu yüzden Allah onu ve evlatlarını, cennete dahil eder.¹¹⁷

Hz. Fatıma'nın Cennete Uğurlanışı

93- Muhibbuddin Taberî, Hz. Ali'den (a.s) Hz. Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

Benim kızım Fatıma, kıyamet günü mahşere gelir ve onun üzerinde hayat suyuyla yoğrulmuş bir keramet elbisesi olur; mahlukat ona bakarak şaşkına uğrarlar. Sonra ona cennetin elbiselerinden bir elbise giydirilir ve bu elbisenin üzerine yeşil yazıyla yazılır ki:

"Hz. Muhammed'in (s.a.v), kızı Fatıma'yı en güzel surette ve en kâmil heybet ile ve tam bir kerametle ve yeterli pay ile cennete dahil eyleyin." Böylece bir gelin gibi etrafında yetmiş bin cariye ile cennete uğurlanır.¹¹⁸

Cennete Girecek Olan İlk Şahıs

94- Muttaki, *Kenzü'l-Ummâl*'da rivayet etmiştir ki:

Cennete girecek olan ilk şahıs Muhammed'in (s.a.v) kızı Fatıma'dır. Fatıma'nın, bu ümmetteki yeri Benî İsrail'deki Meryem'in yeri gibidir.¹¹⁹

95- Zehebî, *Mizanü'l-İ'tidal*'de Ebu Hüreyre kanalıyla Resulullah'tan (s.a.v) şöyle naklediyor:

Cennete girecek olan ilk şahıs Fatıma'dır.

Zehebî, bu hadisi Ebu Salah el-Müezzîn'in *Menakıb-ı Fatıma*'da rivayet ettiğini kaydetmiştir.¹²⁰

Hz. Fatıma'nın Meşhur Hutbesi

96- Hz Fatıma, Resulullah'ın (s.a.v) vefatından sonra iki kez konuşma yapmıştır. Birini kendisini ziyarete gelen kadınlara hitaben; diğerini de muhacir ve ensarın ileri gelenlerinin huzurunda, hiçbir ön hazırlık olmaksızın yapmıştır. Burada ikinci konuşmasının bazı bölümlerini aktarıyoruz.

Allah'a hamd olsun verdiği nimetleri için ve ona şükürler olsun ilham ettiği hidayetlerden ötürü ve ona senalar olsun, sunmuş olduğu eşsiz ve benzersiz yaygın ihsanları ve verdiği bol ve kâmil bağışları ve lütfettiği tüm nimetleri için. Nimetleri sayılmaz ve nimetlerinin sürekliliğinin şükrü eda edilmez ve ebedi oluşları idrak olunabilmelerini imkânsız kılar. O, nimetlerini daha da artırmak için kullarını şükretmeye çağırmış ve nimetini bollaştırarak da mahlukatından ona hamd etmelerini istemiş ve (kıyamette) benzerlerine davet ederek ihsanını (salih insanlara) iki kat kılmıştır.

Şahadet ederim ki, Allah'tan başka bir ilâh yoktur; tektir; ortağı yoktur; o Allah ki, Tevhit kelimesinin tevilini (esas ve özünü) ihlas kılmıştır ve kalplere ona bağlılığı yerleştirmiştir ve aklın kavrayabilmesi için tevhid düşüncesini aşikâr etmiştir. O Allah ki, gözlerin O'nu görmesi ve dillerin O'nun sıfatlarını beyan etmesi ve kavrayışların onun key-

fiyetini anlaması imkânsızdır. O Allah ki, önceden olan bir şeye dayanmadan ve bir eş ve benzere öykünmeden, yaratıkları yaratmaya muhtaç değilken ve yaratmada kendine bir yararı yokken, kendi güç ve meşiyetiyle her şeyi var etti. Sadece hikmetinin sağlamlığını bildirmek ve itaati hususunda uyar-mak ve kudretini aşikâr etmek ve mahlukatını kul-luğa çağırarak ve çağrısını güçlü kılmak için onları vücuda getirdi. Sonra da kullarını kendi gazabın-dan korumak ve onları cennetine sevk etmek için itaati karşısında mükâfatı ve isyanı karşısında da azabı vaat etti.

Ve şahadet ederim ki, babam Muhammed, O'nun kulu ve resulüdür. Allah, onu peygamber olarak göndermeden önce beğenmiş ve yaratmadan önce seçmiştir ve meb'us kılmadan önce -hatta mahluklar gayb âleminde korkunç perdeler altında saklıyken ve yokluk sınırının eşiğinde bulunurken- onu Ahmed (yani beğenilmiş) olarak isimlendir-miştir. Çünkü Allah, işlerin nihayetini ve hadisele-rin akışını bilir ve takdir ettiği şeylerin yerlerine vakıftır. Allah emrini tamamlamak ve kendi hük-münü geçerli ve kesin kılmak, kesin kıldığı kader-lerini icra etmek için onu peygamber olarak gön-derdi.

(Resulullah -s.a.a- meb'us olduğunda), insanlar çeşitli dinlere bölünmüş, her grup kendi ateşinin çevresinde toplanmış bulunuyorlardı, putlara tapı-yor, ama Allah'ı tanımalarına rağmen (bilerekten) onu inkâr ediyorlardı. (Böyle bir dönemde) Allah Teala, Muhammed'in (s.a.v) nuruyla onların, üzeri-ne çökmüş karanlıkları aydınlığa çevirdi. Kalpler-deki (küfrün) düğümlerini çözdü; gözlerden şaş-

kınlık perdelerini giderdi. Böylece Peygamber (s.a.v), insanlar arasında hidayet işini üstlendi ve sonunda onları sapıklıklardan kurtardı ve kör olan gözleri açtı. Sağlam dine doğru onları hidayet eyledi ve doğru yola onları davet etti.

Bunlardan sonra Allah, Peygamber'inin kendi istek ve rağbetiyle onu, bu dünyadan alıp kendisine doğru götürdü. Böylece Hz. Muhammed (s.a.v), bu dünyanın zorluklarından kurtulup yüksek melekelerin eşliğinde Rabbi'nin rızasıyla kuşatıldı ve yüce mülk sahibi Allah'ın civarına erişti. Allah'ın salatu, selâmı, rahmet ve bereketleri, kendi peygamberi ve vahyinin emini ve kulları arasında seçtiği ve beğendiği ve razı olduğu babama olsun.

Sonra mecliste bulunanlara bakarak şöyle dedi:

"Ey Allah'ın kulları, sizler onun emir ve nehiyle-rinin muhatabı, dinin ve vahyin taşıyıcıları ve Allah'ın kendi nefislerine emin kıldığı kimseler ve ümmetlere dinin tebliğcilerisiniz. Allah tarafından hak bir önder (olan Kur'ân) sizin aranızdadır. O, Allah'ın size sunmuş olduğu bir ahittir ve halef olarak bıraktığı bir emanettir. O, Allah'ın nâtık kitabı, sâdık Kur'ân'ı, yüce nuru, parlak ışığıdır. Basiretleri (hidayetleri) aşikârdır. Sırları münkeşef, açıktır. Zahirleri aydındır. Ona uyanlara gıpta olunur. Kur'ân kendisine uyanı, Allah'ın rızasına götürür, ona kulak vereni kurtuluşa erdirir.

O Kur'ân vasıtasıyla Allah'ın aydın hüccetlerine, açıklanmış azimetlerine (farzlarına), sakındırılmış haramlarına, belli nişanelerine, yeterli burhanlarına, yapılması istenmiş faziletlerine ve kullara hibe edilen ruhsatlarına ve yazılı şeriatlarına ulaşılır.

[Sonra Hz. Fatıma, Kur'ân-ı Kerim'de yer alan şeriatı açıklayarak şöyle buyurdu:]

Allah, imanını sizler için şirkten temizlenme vesilesi kıldı. Ve namazı, kibirden uzaklaşmanız ve zekâtı, nefsin yücelmesi ve rızkın çoğalması ve orucu, ihlası sabitleştirmek ve hacı, dinin temellerini sağlamlaştırmak ve adaleti, kalpleri birleştirmek ve bize itaati, dinin düzelmesi ve nizamı için farz kıldı. Ve imametimizi tefrikadan kurtulmak, cihadı İslâm'a izzet kazandırmak, sabrı, mükâfatı hakketmek, emr-i mârufu tüm halkın maslahatını korumak ve vâlideyne (baba ve anneye) iyiliği, Allah'ın gazabından kurtulmak için farz kıldı. Ve silâ-ı rahim yapmayı (akrabalarla iyi ilişkide bulunmayı) sayıların çoğalmasına vesile eyledi. Ve kısası kanların dökülmesini önlemek, nezre (adağa) vefa etmeyi, Allah'ın bağışına ehil olmak ve tartı ve ölçüleri eksiltmeyip hakkınca tutmayı, malların değerinin korunması için farz kıldı. Ve şarap içmeyi, (kullarını) pisliklerden temizlemek için nehyetti ve başkalarına zina nispetini vermekten kaçınmayı, lânetten korunmak ve hırsızlıktan uzak durmayı iffet kazanmak için emretti. Ve şirki, onun rabliğine olan inancın halis olması için haram kıldı.

(Ey inananlar,) Allah'tan hakkıyla korkun ve ancak Müslümanlar olarak (Allah'a teslim olduğunuz hâlde) ölün!¹²¹

Allah'ın emir ve nehiyelerine itaat eyleyin. Gerçekten Allah'tan kulları içinden ancak alimler korkar.¹²²

Sonra şöyle dedi:

Ey insanlar, bilin ki ben Fatıma'yım ve babam Muhammed'dir (s.a.v). Bu sözü ben tekrar tekrar

sizlere söylüyorum. Sözlerim haklıdır ve yaptığım işte batıl bir yön yoktur. (Allah Teâlâ buyuruyor ki):

Gerçekten size kendinizden olan öyle bir peygamber geldi ki, sizlerin uğradığınız çetinlikler ona ağır gelir, o size pek düşkün ve müminlere şefkatli ve merhametlidir.¹²³

Eğer Muhammed'i (s.a.v) tanısanız; onun, sizin hanımlarınızın babası değil, benim babam olduğunu ve sizin erkeklerinizin değil, benim kocamın (Hz. Ali'nin) kardeşi olduğunu görürsünüz. Ona olan nispet ve yakınlık ne güzel bir nispettir. O peygamberliği uhdesine alıp, halkı Allah'ın azabından korkuttu. Müşriklerin yolundan yüz çevirdi. Şirkin belini kırıp, onların nefesini kesti ve halkı hikmet ve güzel nasihatle Rabbi'nin yoluna çağırdı, putları kırdı, küfrün önderlerini yüzüstü yere serdi. Sonunda kâfirler topluluğu bozguna uğrayarak ardlarına dönüp kaçtılar; gecelerin karanlığı, sabahın aydınlığı ile yarıldı ve hakkın özü ortaya çıktı; dinin önderi konuşmaya başladı; şeytan sözcülerinin sesi kesildi, nifakın tacı yere düştü, küfür ve azgınlığın düğümleri çözüldü. Sizler de ibadetten, oruçtan karınları aç, yüzleri ak olanlarla beraber ihlas kelimesini söyler oldunuz.

Sizler Resulullah gelmeden önce ateş dolu bir uçurumun kenarında idiniz, (o hâlinizle) taşın dibinde kalan, hemen içilip tüketilecek olan bir yudum suydunuz; aç kişinin fırsat gözetmeden kapıp yiyeceği bir lokmaydınız (düşmanların) ayakları altına düşmüş bir toplumdunuz. İçtiğiniz deve sidiğiyle dolmuş ve hayvan pisliğiyle kokuşmuş çöllerdeki çukur suyu idi. Yediğiniz tabaklanmamış deriyle hazırlanan yemektir. Aşağılık bir hâle düş-

müştünüz, insanların saldırıp sizi yok etmesinden korkuyordunuz. Bütün bunlardan ve güçlülerin belasına uğradıktan, Arab'ın kurtlarına lokma olduktan, Ehlikitab'ın azgınlarına tutsak düştükten sonra sizleri Allah Tebareke ve Teala babam Muhammed (s.a.v) vasıtasıyla kurtardı. Bundan sonra ne zaman müşrikler savaş ateşini yaktılarsa, Allah onu söndürdü ve ne zaman şeytan kendi boynuzunu çıkardıysa ve müşriklerden bir grubun ağzı açıldıysa (Peygamber s.a.a) kardeşini (Hz. Ali'yi) tehlikenin önüne çıkarıp müşriklerin ağzını tıkadı.

Hz. Ali de düşmanların başını ezmedikçe ve yakılan ateşin alevini kılıcıyla söndürmedikçe geri dönmezdi. O Allah'ın zatı için zahmete katlanan, Allah'ın emrinde ciddiyet gösteren, Resulullah'ın yakını ve Allah'ın velilerinin efendisidir. O hak yolunda kollarını sıvayarak, iyilik istiyor, ciddiyetle çalışarak bu yolda zahmete katlanıyordu...¹²⁴

Kaynaklar

- 1- ed-Dürrü'l-Mensûr, İsrâ Suresi'nin tefsiri, ayet: 1.
- 2- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahebe kitabı, Menakıbu Fatıma Binti Resulillah bölümü, c.3, s.156.
- 3- Zehâirü'l-Ukbâ, Muhibbuddin Taberî, el-Kısmu'l-Evvel Fima Cae Fi'l-Karabeti Ala Vechi'l-Umum, Babu Fazaili Fatıma (a.s), s.36.
- 4- Zehâirü'l-Ukbâ, el-Kısmu'l-Evvel Fima Cae Fi'l-Karabeti Ala Vechi'l-Umum, Babu Fazaili Fatıma (a.s), s.44.
- 5- Tarih-i Bağdâd, Elif harfi, Harfu'l-Mim Min Abai'l-Ahmedin, Tercümetu Ahmed b. Ebi'l-Hüseyn el-Fakihi'ş-Şafiî (c.5, s.87).
- 6- Tarih-i Bağdâd, Ğayn harfi, Tercümetu Ganim b. Humeyd eş-Şuayrî (c.12, s.331).
- 7- Zehâirü'l-Ukbâ, el-Kısmu'l-Evvel Fima Cae Fi'l-Karabeti Ala Vechi'l-Umum, Babu Fazaili Fatıma (a.s), s.44.
- 8- Zehâirü'l-Ukbâ, el-Kısmu'l-Evvel Fima Cae Fi'l-Karabeti Ala Vechi'l-Umum, Babu Fazailu Fatıma (a.s), s.44.
- 9- Zehâirü'l-Ukbâ, el-Kısmu'l-Evvel Fima Cae Fi'l-Karabeti Ala Vechi'l-Umum, Babu Fazaili Fatıma (a.s), Zikru Tesmiyetiha Fatıma -a.s- (s.26).
- 10- en-Nihâye, "betele" maddesi
- 11- el-İstiâb (el-İsabe kitabının hamışinde basılı), Kitabu'n-Nisâ, Fa harfi, Fatıma Bintu Resulillah (c.2, s.752).
- 12- Sahih-i Tirmizî, Kitabu'l-Menakıb, Babu Fazlı Fatıma Binti Muhammed, Hadis: 3872 (c.2, s.319).
- 13- Müstedrekü's-Sahihayn, Kitabu Marifeti's-Sahabe, Zikru Kanet Fatımata Eşbehu Kelâmen Bi-Resulillah (c.3, s.154 ve 159).
- 14- Edebu'l-Müfred, s.141.

15- el-İstiâb, Kitabu'n-Nisâ ve Kunahunne, Fa harfi, Fatımatu Bintu Resulillah (c.2, s.51).

16- Müsned-i Ahmed, Müsnedu Enes b. Malik, Hadis: 12263 (c.3, s.146).

17- Kenzü'l-Ummâl, Fazailu Ehlibeyt ve Men Leysû Bi's-Sahabe, Faslu'n Fi Fazlihîm Mufassalan, Fatımatu (a.s), Hadis: 37729 (c.7, s.111)

18- Usdü'l-Gâbe Fi Marifeti's-Sahabe, Kitabu'n-Nisâ, Fa harfi, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah, No: 7175 (c.5, s.512).

19- Zehâirü'l-Ukbâ, Babun Fi Fazlı Ehlibeyt, Zikru Ma Cae Ennehu (s.a.a) Kane İza Safere Kane Ahire Ahdihi Bi-Fatıma (s.36).

20- Sahih-i Müslim, Cihâd ve Siyer kitabı, Ma Lakiye'n-Nebiy-yu (s.a.v) Min Eze'l-Müşrikin.

21- Sahih-i Buhârî, Bed'u'l-Halk kitabı, Ma Lakiye'n-Nebiy-yu ve Ashabuhu Mine'l-Müşrikin.

22- Sahih-i Müslim, Cihâd ve Siyer kitabı, Uhud Gazvesi babı.

23- Sahih-i Buhârî, Bed'u'l-Halk kitabı, Haddesena Kuteybe babı.

24- Hilyetü'l-Evliyâ, Ebu Sa'leb el-Haşenî'nin hâl tercümesi, No: 128 (c.2, s.3).

25- Zehâirü'l-Ukbâ, Babun Fi Fazaili Ehlibeyt, Zikru Birriha Bi'n-Nebi (s.47).

26- et-Tabakatu'l-Kübra, Zikru Benati Resulillah, Tercümetu Rukayye (c.8, s.24)

27- Sahih-i Ebi Dâvud, Kitabu't-Tereccul, Ma Cae Fi'l-İntifai Bi'l-Ac babı (c.26).

28- Müsned-i Ahmed, Min Ahadîsi Sevban, Hadis: 21858 (c.5, s.275)

29- es-Sünenü'l-Kübra, Taharet kitabı, el-Men'u Mine'l-İddiha-ni Fi İzâmî'l-File... Hadis: 97 (c.1, s.26).

30- Müstedrekü's-Sahihayn, Kitabu Marifeti's-Sahabe, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah, İza Safere Kane Ahire'n-Nasi Ahden Bi-Fatıma (c.3, s.156).

31- Müstedrekü's-Sahihayn, Kitabu Marifeti's-Sahabe, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah, Kane'n-Nebiy-yu İza Recea Mi-

ne's-Seferi Bedee Bi'l-Mescidi Summe Ye'ti Fatıma (c.3, s.155).

32- es-Savaiku'l-Muhrika, Bap: 11, Fi Fazaili Ehlibeyti'n-Nebevî, el-Maksadu'l-Hamis Mimma Eşaret İleyhi'l-Ayetu Min Tevgirihim ve's-Senai Aleyhim (s.109).

33- Sahih-i Buhârî, Bed'u'l-Halk, Menakıbı Ali b. Ebi Talib babı.

34- Sahih-i Buhârî, Humus kitabı, ed-Delil Ala Enne'l-Humse Li-Nevaibi Resulillah (s.a.v) babı.

35- Sahih-i Müslim, ez-Zikru ve'd-Dua kitabı, et-Tesbihu Ev-vele'n-Nezar ve İnde'n-Nevm babı; Sahih-i Ebi Dâvud, et-Tesbihu İnde'n-Nevm bölümü (c.3).

36- Sünen-i Ebi Davud, c.3, Kitabu'l-Edeb, et-Tesbihu İnde'n-Nevm babı, Hadis: 5063 (c.33)

37- Müsned-i Ahmed, Müsnedu Enes b. Malik, Hadis: 12115 (c.3, s.150).

38- Kenzü'l-Ummâl, Kitabu'l-Fazail Min Kısmı'l-Ef'al, Fazailu Muteferrika, Hadis: 35475 (c.6, s,296).

39- Duha, 5.

40- Sahih-i Buhârî, Bedü'l-Halk kitabı, Alamatu'n-Nübüvveti Fi'l-İslâm babı.

41- Müsned-i Ahmed, Ahadîsu Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), Hadis: 25874 (c.6, s.282).

42- et-Tabakatu'l-Kübra, Zikru Ma Kale Resulullah Li-Fatıma İbnetehu Fi Maraziha (c.2, s.40)

43- Sahih-i Buhârî, İstizân kitabı, Men Nâcâ Beyne Yedeyi'n-Nas babı.

44- Sahih-i Müslim, Fezâilü's-Sahabe kitabı, Fezâilu Fatıma babı.

45- Sünen-i Tirmizî, Kitabu'l-Menakıb, 31. bap, Menakıbu'l-Hasan ve'l-Hüseyn, Hadis: 3781 (c.2, s.306).

46- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah (s.a.v) İza Safere'n-Nebiyyu Kane Ahire'n-Nasi Ahden Bi-Fatıma (c.3, s.156).

47- Hilyetü'l-Evliyâ, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah, No: 133 (c.2, s.42).

48- Müşkilü'l-Asâr, Babu Beyani Müşkili Ma Ruviye An Resulillah (s.a.v) Fi-Efzali Benatihi Men Hiye Minhunne (c.1, s.50)

49- Hilyetu'l-Evliyâ, c.2, s.42.

50- el-Hasais, Nesâî, el-Ahbaru'l-Me'sûre Bi-Enne Fatıma Binte Resulillahi (s.a.v) Seyyidetu'n-Nisâi Min Hazihî'l-Ümme (s.34).

51- Kenzü'l-Ümmâl, Fazailu Ehlibeyt ve Men Leysû Bi's-Sahabe, Faslu'n Fi Fazlihîm Mufassalan, Fatıma (a.s), Hadis: 37732 (c.7, s.111).

52- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Tercümetu Hadice Binti Huveylid, Seyyidatu Nisâi Ehli'l-Cenneti Erbaun (c.3, s.185).

53- Kenzü'l-Ümmâl, 2. Fasil, Fazailu'l-Hulefai'l-Erbaa, Fazailu Ali, Hadis: 32925 (c.6, s.113).

54- Zehâirü'l-Ukbâ, Fazlu Ehlibeyt babı, Zikru Ma Cae Fi Siyadetiha ve Efzaliyyetiha (s.44)

55- Müstedrekü's-Sahihayn, Kitabu't-Tefsir, Tefsiru Sureti't-Tahrim (c.2, s.497).

56- Kenzü'l-Ümmâl, 5. bap, Fi Fazli Ehlibeyt, 1. Fasil, Fi Fazlihîm Mücmelen, Hadis: 34191 (c.6, s.217).

57- Sahih-i Tirmizî, Menakıb kitabı, Bap: 62, Fazlu Hadice (r.a), Hadis: 3878 (c.1, s.31).

58- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetü's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), Duau Def'i'l-Fakr ve Eda'i'd-Deyn (c.3, s.157).

59- Taberî Tefsiri, Âl-i İmrân Suresi, 42. ayetin tefsiri, H: 7023 (c.3, s.180).

60- Taberî Tefsiri, Âl-i İmrân Suresi, 42. ayetin tefsiri, H: 7023 (c.3, s.180).

61- Âl-i İmrân, 37.

62- Kasasu'l-Enbiyâ, Meclisun Fi Kısasatı Zekerıyya ve İbnihi Yahya ve Meryem ve İsa, Babun Fi Zikri Mevlidi Meryem (a.s) ve Haberi Tahrihi (s.513).

63- er-Riyazu'n-Nazire. 4. bap, Menakıbu Emiri'l-Müminin Ali b. Ebi Talib, Zikru İhtisasihi Bi-Selasin Bi-Sebebi'n-Nebi (s.a.v) ve Lem Yu'te'n-Nebi Mislehunne (c.2, s.202).

64- Tarihu Bağdâd, Muhammed babı, Zikru Men İsmuhu Muhammed ve İbtidau İsmi Ebihi Harfu'l-Elif, Tercümetu Muhammed b. İshak b. Mehran, No: 88 (c.1, s.259).

65- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma (c.3,s.160)

66- el-İstiâb, (el-İsabe kitabının hamışinde basılı), Kitabu'n-Nisâ, Fa harfi, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah (c.2, s.751).

67- Hilyetü'l-Evliyâ, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah, No: 133 (c.2. s.41).

68- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Menakıbu'l-Hasan ve'l-Hüseyin (c.3, s.164).

69- Kenzü'l-Ummâl, 5. bap, Fi Fazaili Ehlibeyt, 2. fasıl, Fi Fazaili Ehlibeyt Mufassalen, el-Hasan ve'l-Hüseyin (aleyhime's-selâm), Hadis: 34253-34254 ve 34267 (c.6, s.220).

70- Kenzü'l-Ummâl, 5. bap, Fi Fazaili Ehlibeyt, 1. fasıl, Fi Fazailihim Mücmelen, Hadis: 34168 (c.6, s.216).

71- Tarih-i Kebir, c.2, Birinci bölüm, s.316, Haydarabad baskısı.

72- Sünen-i Ebi Dâvud, c.4, s.151, Daru's-Saade Mısır baskısı.

73- el-Erbeune Hadisen Fi Zikri'l-Mehdi risalesi, 4. hadis.

74- Müntahabu Kenzi'l-Ummâl, c.5, s.96, el-Meymeniye Mısır baskısı.

75- Yenâbiu'l-Mevedde, İstanbul baskısı, s.434.

76- el-Beyân Fi Ahbâri Ahiri'z-Zamân, s.305, Neced baskısı.

77- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Ahadiisu Ba'zi Hususiyati Ehlibeyt babı (c.3, s.147-148).

78- Sahih-i Tirmizî, Tefsiru'l-Kur'ân kitabı, Bap: 34, Min Sureti'l-Ahzab, Hadis: 3205 (c.12, s.85).

79- Evalimü'l-Ulum, c.11, s.635-642.

80- Âl-i İmrân, 61.

81- Sahih-i Müslim, Fazailu's-Sahabe kitabı, Fazailu Ali b. Ebi Talib babı (c.7, s.120).

82- Sahih-i Tirmizî, Menakıb kitabı, Bap: 21, Hadis: 3714 (c.4, s.293).

83- Müsned-i Ahmed, Müsnedu Sa'd b. Vakkas, Hadis: 1611 (c.1, s.185).

84- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı (c.3, s. 150).

85- Tefsir-i Kebir c.8, s.85.

86- Âl-i İmrân, 61.

87- Âl-i İmrân, 59.

88- Âl-i İmrân, 61.

89- el-Bidaye ve'n-Nihaye, c.5, s.54.

90- Sahih-i Buhâri, Bed'ü'l-Halk kitabı, Menakıbu Karabeti Resulillah ve Menkıbetu Fatıma babı.

91- Feyzü'l-Kadir, Fa harfi, Hadis: 5833 (c.4,s.421).

92- Sahih-i Buhâri, Nikâh kitabı, Zebbu'r-Reculi An İbnetih babı.

93- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbu Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), Kane'n-Nebıyyu Yemurru Bi-Babi Fatıma Sittete Eşhurin Yûkizuha Li-Salati'l-Fecr (c.3, s.158).

94- Hilıyetü'l-Evliyâ, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), No: 133 (c.2, s.40).

95- Kenzü'l-Ummâl, 5. bap, Fi Fazli Ehlibeyt, 2. Fasl Fi Fazaili Ehlibeyt Mufassalen, Fatıma (a.s), Hadis: 34240 (c.6, s.219).

96- es-Savaıku'l-Muhrikâ, 11. Bab Fi Fazaili Ehlibeyti'n-Nebevî, el-Maksadu'l-Hamis Mimma Eşaret İleyhi'l-Ayetu Min Tevgirihim ve's-Senai Aleyhim (s.107).

97- el-İmame ve's-Siyase, Keyfe Kanet Bey'atu Ali b. Ebi Talib, hadis Muhtar'ın Ömer b. Sa'd'ı öldürmesi konusunda aktarılmıştır. (s.14).

98- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbu Fatıma Binti Resulillah -s.a.v- (c.3, s.153).

99- Kenzü'l-Ummâl, Bap: 5, Fazailu Ehlibeyt ve Men Leysû Bi's-Sahabe, 2. fasıl, Fi Fazaili Ehlibeyt Mufassalan, Fatımatu (a.s), Hadis: 34237 (c.6, s.219).

100- Mizanü'l-İ'tidâl, Harfu'l-Ayn, Tercümetu Abdillahi b. Muhammed b. Salim, Hadis: 4560 (c.2, s.72).

101- Sahih-i Buhârî, Bed'u'l-Halk kitabı, Alamatu'n-Nübüvve Fi'l-İslâm babı.

102- Sahih-iTirmizî, Menakıb kitabı, Bap: 61, Fazlu Fatıma Binti Muhammed (s.a.v), Hadis: 3872 (c.2, s.319)

103- Sahih-i Buhârî, Bed'u'l-Halk kitabı, Marazu'n-Nebi (s.a.v) babı.

104- es-Sünenü'l-Kübra, Beyhaki, Kitabul-Cenaiz, Bap: 63, İhaletu't-Turabi Fi'l-Kabri Bi'l-Mesahi ve Bi'l-Eydi, Hadis: 6728 (c.3, s.409).

105- Hilyetü'l-Evliyâ, Tercümetu Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), No: 133 (c.2, s.43).

106- Fethu'l-Bâri, Kitabul-Meğazi, Bap:83, Marazu'n-Nebi ve Vefatuh (s.a.v), Hadis: 4434 (c.9, s.201).

107- Zehâirü'l-Ukbâ, Babun Fi Fazli Ehlilbeyt, Zikru Vasiyetiha (a.s) İla Esmâ Binti Ümeys Bi-Ma Tesnauhu Ba'de Mevtiha (s.53).

108- Müsned-i Ahmed, Hadisu Ümmi Selma (r.a), Hadis: 27068 (c.6, s.461).

109- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah -s.a.v- (c.3, s.152).

110- Kenzü'l-Ummâl, Kitabul-Feraiz Min Kısmı'l-Akval, Faza-ilu's-Sahabe Muctemiatun Min Selasetin İla Aşretin Fe-Sâiden, Hadis: 33689 (c.6, s.193).

111- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah (s.a.v), Nidau Yevmi'l-Mahşer Guzzû Ebsârekum An Fatıma Hatta Temurre (c.3, s.153).

112- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, Zikru Menakıbı Fatıma Binti Resulillah -s.a.v- (c.3, s.161).

113- Tarihu Bağdâd, Zikru Men İsmuhu'l-Hüseyn, Tercümetu'l-Hüseyn b. Muaz b. Harb, No: 4234 (c.8, s.141).

114- Kenzü'l-Ummâl, Bap: 5, Fi Fazlı Ehlilbeyt, 2. fasıl, Fi Fazaili Ehlilbeyt Mufassalan, Fatıma (a.s), Hadis: 34209 (c.6, s.218).

115- Müstedrekü's-Sahihayn, Marifetu's-Sahabe kitabı, zikru Menakıbı FatımaBinti Resulillah (s.a.v), Fatıma Ahseten Ferceha Fe-Harremellahu Zürriyeteha Ale'n-Nar (c.3, s.152).

116- Kenzü'l-Ummâl, Bap: 5, Fi Fazlı Ehlilbeyt, 2. Fasıl, Fi Fazaili Ehlilbeyt Mufassalan, Fatıma (a.s), Hadis: 342 (c.6, s.219).

117- Kenzü'l-Ummâl, Bap: 5, Fi Fazlı Ehlilbeyt, 2. Fasıl, Fi Fazaili Ehlilbeyt Mufassalan, Fatıma (a.s), Hadis: 34239 (c.6, s.219).

118- Zehâirü'l-Ukbâ, Babun Fi Fazlı Ehlilbeyt , Zikru Zefafi Fatıma İle'l-Cenneti Ke'l-Arus (s.48).

119- Kenzü'l-Ummâl, Bap: 5, Fi Fazlı Ehlilbeyt, 2. Fasıl, Fi Fazaili Ehlilbeyt Mufassalan, Fatıma (a.s), Hadis: 34234 (c.6, s.219).

120- Mizanü'l-İ'tidâl, Harfu'l-Ayn, Tercümetu Abdi's-Selam b. Aclan Kennahu Müslim Ebe'l-Halil, Hadis: 5057 (c.2, s.131).

121- Âl-i İmran, 102.

122- Fatır, 28.

123- Tevbe, 128.

124- Hz. Fatıma'nın bu meşhur hutbesinin tamamı veya bir bölümü birçok kaynakta nakledilmiştir. Örneğin:

Belağâtü'n-Nisâ, s.12; Şerhu Nehci'l-Belâğa, İbn Ebi'l-Hadid, c.16, s.252; Mürucu'z-Zeheb, Mes'ûdi, c.2, s.311; el-İmame ve's-Siyase, İbn Kuteybe, c.2, s.14; Usdü'l-Gâbe, İbn Esir, c.2, s.522; el-İsabe, İbn Hacer, s.61-66; el-İstiâb, Kurtubî, s.377; Tarih-i İbn Kesir, c.12, s.441; Kenzü'l-Ummâl, Muttaki, c.6, s.219; Müstedrekü's-Sahihayn, Hakim, c.3, s.153.